

**František Kotleta, Petr Heteša,
Kristýna Sněgoňová, Jan Kotouč, Roman Bureš**

**STVŮRY
Z VESMÍRU
V NEJLEPŠÍM
AKČNÍM ČTENÍ!**

PULP STORIES

**KRÁŠKY
A VETŘELCI**

WAG

PULP STORIES
**KRÁŠKY
A VETŘELCI**



DC 2021

**František Kotleta, Petr Heteša,
Kristýna Sněgoňová, Jan Kotouč, Roman Bureš**

PULP STORIES
**KRÁSKY
A VETŘELCI**



© Alžběta Bílková, Roman Bureš, Dan Černý, Martin Fajkus,
Oskar Fuchs, Petr Heteša, Peter Jelínek, Jan Kotouč, František Kotleta,
Vilém Koubek, Lucie Lukačovičová, Michaela Merglová,
Martin Paytok, Judith Random, Kristýna Sněgoňová,
Dalibor Vácha, Sára Vůchová, Ivo Železný, 2021
Cover Illustrations © Dan Černý, Carlos Valenzuela, 2021
Illustrations © Žaneta Kortusová, Ailin Tarwari, 2021
Cover art © Lukáš Tuma, 2021
Script © František Kotleta, 2021
Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0042-1 (print)

ISBN 978-80-278-1104-5 (ePub)

ISBN 978-80-278-1105-2 (mobi)

ISBN 978-80-278-1106-9 (pdf)

VAROVÁNÍ NA ÚVOD

Drazí přátelé a milé přítelkyně,

existují jen dva důvody, proč jste se ocitli na této stránce. Tím prvním je náhoda. Kniha vás něčím zaujala, a tak jste se rozhodli sáhnout po ní a podívat se, co skrývá. Ten druhý důvod je mnohem, mnohem spektakulárnější. Braková literatura vás prostě baví a vyhledáváte ji záměrně! Což je nejen známkou pokleslého vkusu, ale přímo to ohrožuje vaše plánované zařazení mezi šedivou, uniformní a fádni lidskou masu bez vlastní fantazie a názoru, ideální to materiál pro jakoukoli mimozemskou invazi či mocenskou manipulační kampaň.

Ještě však je čas, protože jste neudělali tu začátečnickou chybu, kterou je přeskočení předmluvy, aby mohlo dojít k rychlejší konzumaci následujících příběhů. Protože předmluva v této antologii nemá za cíl adorat editory (i když by si to určitě zasloužili) a zdůraznit jejich těžkou a odpovědnou práci, nýbrž varovat před nástrahami, jež na vás už o pár stránek dál číhají. A které mohou způsobit poškození vašeho smyslu pro všední realitu, práci nebo volnočasové aktivity, a dokonce také představy o tom, co jsou to neobvyklé erotické praktiky a dobrodružství.

Už samotný název antologie je přitom zavádějící. Většina z „normálních“ lidí si pod pojmem *Krásky a vetřelci* představí primárně situaci, kdy mladá hospodyňka nalezne při úklidu domácnosti v kuchyni nějaký ten drobný škodlivý hmyz a pomocí Biolitu či jiného podobného chemického přípravku se s ním pustí do boje. Ne tak příznivci fantastiky. Těm se při výše zmíněném názvu před rozzářenýma očima vyno-

ří představa sexy astronautky Ripleyové, jak na palubě kosmické lodi pomocí plamenometu likviduje mimozemského vetřelce. A ačkoliv musím přiznat, že na první pohled obě situace vypadají dost podobně, tato podobnost bude určitě čisťe náhodná. Ale dost už legrace...

Ačkoliv předchozí část tohoto textu nebyla myšlena úplně vážně, není pochyb, že právě Ripleyová a její antagonista byli jedním z hlavních inspiračních zdrojů, které stály u zrodu této antologie. Mimozemšťané ostatně patří dlouhodobě k oblíbeným protagonistům nejen ve sci-fi, zejména pokud se na scénu dostaví ve formě děsivé, téměř nezničitelné bestie vzbuzující strach a hrůzu. To krásky, ať už se vyskytují v nejruznějších podobách (záleží na vkusu a preferencích stvořitele), mají vyvolávat úplně jiné pocity. A právě fyzický, duševní i emocionální kontrast mezi těmito dvěma skupinami protagonistů je to, co u čtenáře vzbuzuje ono příjemné mrazení v zádech, bonus dobrého čtení. Když k tomu přimícháte ještě něco erotiky, nebo dokonce kapičku explicitního sexu (o tom více níže), dostanete příběh, kterému se prostě nedá odolat. Pokud je ovšem dobře napsaný. Přesně na těchto třech hlavních pilířích založili Leoš Kyša a Michaela Merglová svou povídkovou sbírku. A vyšlo jim to na jedničku.

Krásky a vetřelci jsou totiž antologie jako žádná jiná. Nejen proto, že se už od prvního okamžiku snaží čtenáře šokovat, a většinou se jí to daří, ale zejména díky obrovské rozmanitosti námětů a způsobů, jakými autoři přistoupili k jejich zpracování. Jsou zde naprosto originální kousky, kdy žasnete nad tím, jak něco tak kouzelného, šíleného nebo zvráceného mohl vůbec někdo vymyslet. I klasika s tisíckrát obehnanými motivy, co vypadají jako jedno klišé vedle druhého, ale přesto se čtou jedním dechem. Dovolí vám tu navštívit světy plné překvapení, kde se dají prožít ta nejpodivuhornější dobrodružství, kde nahlédnete do chladného vesmíru, v němž někdo neuslyší křik agonie smrti, ale ani slasti orgasmu.

Kosmos však není vše, valná část příběhů se odehrává na pevné zemi a Zemi vůbec. Autoři si tu berou na paškál nejružnější časová údobí a mění kulisy jako spodní prádlo (jak doufám). A tak se snadno můžete ocitnout v daleké budoucnosti, kdy vládne čínské politbyro, v jen trochu vzdáleném Baltimoru, kde kyberpunk už není jen sci-fi, nahlédnout do světa, v němž ožívají archetypy, nebo se podívat do alternativního nacistického Německa. Pokud vám to bude ještě málo, v nabídce nechybí ani klasická fantasy, byť v poněkud netradičním duchu a s neobvyklým vyústěním. Je zde akce, klasická sci-fi, hororové motivy, detektivní story i noir. Prostě rozmanitost vládne.

Na své si přijdou ti, kdož jsou obdivovateli známých autorských značek, stejně jako objevitelé nových nadějných jmen. Jsou tu zastoupena další dobrodružství oblíbených postav, ovšem svou šanci dostane i spousta nováčků. Tak ať jim to vyjde!

Pokud jste se dostali až sem, máte docela výdrž. Nebo byste se rádi konečně dozvěděli něco o tom explicitním sexu. Takže ano, i ten tam najdete, stejně jako erotiku v těch nejroztodivnějších podobách. A mohu vám slíbit, že něco takového jako tady nenajdete ani v tom nejsílenějším pornu. To ovšem znamená, že pokud jste v některém ohledu pruderní, měli byste tuhle knihu co nejrychleji odložit.

Ale mnohem důležitější než všechna ta akce, zabíjení, krev, pot a sex, který se zde vyskytuje v míře větší než hojné, je poselství prýštící z téměř každé stránky – NENÍ NIC VĚTŠÍHO NEŽ PRAVÁ LÁSKA!

Martin Fajkus
šéfredaktor časopisu Pevnost

PETR HETEŠA (* 1959)

Ostřílený matador, který se na české fantastické scéně pohybuje už desítky let. A také neúnavný psavec a grafoman, o němž se traduje, že má v šuplíku násobně víc rukopisů, než je těch, které vydá. Jako spisovatel debutoval už před revolucí společnými texty s Karlem Veverkou, posléze se vrhl na sólovou dráhu. Ačkoliv má na svém kontě spoustu zajímavých povídek, jako jsou třeba *Quag (Sféra: Cena Karla Čapka '90)* či *Psí oči (Stavy nestavy, bytosti nebytosti, 2015)*, jeho hlavní síla je v románové tvorbě. Její rozjezd je spojen i s časopisem *Pevnost*, kde vycházely jako knižní přílohy cykly *Šest diamantů* (2007) či sci-fi sága *Cybrain* (2010). Později štafetu převzalo nakladatelství Brokilon, které ji nese dodnes.

Heteša v románech s oblibou využívá prvků kyberpunku stejně jako kriminálních motivů, to vše zapracované do svižné akční sci-fi nepostrádající napětí, špetku tajemství ani překvapivé zvraty. Většina jeho knih se odehrává v Baltimoru, což je velkoměsto, které autorovi vysloveně svědčí (ačkoliv jeho hrdinům zas tolik ne). Namátkou můžeme jmenovat třeba *Démoni jsou věční* (2009), *Nevermore Baltimore* (2010), *Morphin Red* (2015) či zatím nejnovější *Yarminův syndrom* (2020).

NEZVRATNÝ OSUD

1.



Pětapadesátiletý Estevan Padilla zaparkoval svůj Cadillac (Sedan de Ville, přesná kopie ze šedesátého, akorát že elektrická) v podzemních garážích a přešel k výtahu označenému „A“. Mohl jet samozřejmě služebním, označeným „P“, který byl určen jen personálu – a on jako nejvyšší šéf a zároveň majitel celého Wet-Star takovým personálem vlastně byl. Ale víc ho bavil výtah pro klienty.

Ten totiž ústil do široké hlavní vstupní chodby vedoucí k dalším výtahům, která byla daleko půvabnější a veselejší než personální prostory. Chodba byla obložena červeným sametem a tlumené naoranžovělé osvětlení zajišťovaly svítící penisy visící ze stropu. Na bočních zdech pak byly instalovány svítící silikonové vagíny. Některé z nich byly dokonce i vlhké až mokré. Speciálně na tohle zaměstnal jednoho Mexičana, který měl za úkol je pravidelně potírat olejovou emulzí. A nejspíš svoji práci skutečně prožíval, protože to mnohdy přehnal a pak to z některých svítidel stékalo i na stěnu. Padillovi to ale nevadilo. Říkal si, že je to možná ještě realističtější. Tento erotický design byl Padillův osobní nápad, když si zahrál na designéra interiérů. Byl na něj patřičně pyšný. A tvrdil, že to má i filosoficko-informační dopad, protože klienti dopředu vědí, do čeho jdou, a vyvolá to v nich ty správné emoce (pokud se tedy neudělají hned v té chodbě).

Vyjel do nejvyššího podlaží, což bylo třetí. Nejnižší budova v centru Baltimoru. Nemusela z toho ale mít žádný komplex, protože pět dalších podlaží bylo pod zemí. Padillova kancelář ovšem už žádnými náznaky funkce budovy neoplývala. Žádné akty, erotické výjevy či nedejbože penisy a vaginy. High-tech nábytek z průhledných polymerů a uhlíkových kompozitů a na stěnách originály abstraktních patlanin, které sice nechápal, ale jejich cena byla vyšší než pronájem pěti holek na půl roku.

Dvojitě ristretto měl na stole ještě dřív, než stačil otevřít dveře sekretariátu, jelikož dlouhovlasou Janette na příchod šéfa upozornila čidla v garáži.

„Dobré ráno,“ zahalekal rozšafně. „Nějaké novinky v domě rajské rozkoše?“

„Dobrý den, pane řediteli. Všechno v pořádku. Pouze kolegové ze styku s veřejností prý měli nějaké trable.“

Padilla zbystril.

„Jaké?“

Janette mrkla na monitor před sebou.

„Nějakej Rachid Hassan z Arábie si stěžoval.“

„Zasraní Italové. Mají zůstat v tý svý evropský prdeli,“ zavřel.

Janette na něj chvílku zírala, než pochopila.

„Ne z Kalábrie. Z Arábie. Saudské.“

„Ještě horší.“

„Je to ale asi dost vysoce postavená figura. Údajně šejk. Je tu prý na nějakých mírových jednáních s Izraelcema, a tak se o přestávce chtěl trochu odreagovat.“

„A co měl za problém, soudruh šejk? Slečna na sobě neměla nikáb?“

„Objednal si Astronautovo pokušení. To je, jak dostane holku v gumovém bazénku, ve kterém je deset centimetrů jemného oleje a...“

„Vím, co je Astronautovo pokušení. No a co?“

„No... dle stížnosti pana šejka Hassana se tam prý půl hodiny mrcasili, slečna moc nespolupracovala a...“

„V Astronautově pokušení nemá slečna spolupracovat,“ vyštěkl Padilla. „Má jen ležet.“

„... lezli po sobě jak nemotorné velryby... To jsou jeho slova. A prý nebylo možné dosáhnout styku. A když už skoro jo, tak mu prý vyklouzla a...“

„Panebože. To v Saudské Arábii nemají ve škole fyziku? Co asi ten pabl b čekal? Dyť o tom to je. Proč se to asi kurva menuje Astronautovo pokušení? Protože ve stavu beztlíže si prostě nezašuká.“

„No... Ale on asi chtěl.“

„Debil.“

„A teď požaduje nějakou adekvátní náhradu.“

„Nasrat,“ zavrčel Padilla a pokračoval do své kanceláře.

„No ale co když...“, slyšel za sebou.

Otočil se zpátky na Janette.

„No, copak, kočičko.“

„No co když pak třeba jen kvůli takovému nedorozumění ten mír neuzavřou? Myslím na tý konferenci.“

Padilla protočil panenky a na chvílku se zamyslel.

„O.K. Dejte tomu arabskému kreténovi nějakou rusalku. Nejlépe přivázanou ke stromu, aby měl jistotu, že se mu nevysmekne. Jo a řekněte mu, že v těch mírovejch protokolech chceme bejt uvedení. Jakože jsme přispěli ke světovému míru. Možná pak dostanem nobelovku.“

Janette na něj zůstala koukat a nevěděla, jestli to myslí vážně. Padillovi se v kapse rozvibroval mobil. Vytáhl ho. Neznámé číslo. Jak mu kurva může volat neznámé číslo? Kde vzalo jeho mobil? Přiložil si ho k uchu.

„Jo, slyším,“ spustil nevrle.

„Dobrý den. Předpokládám, že u telefonu je Estevan Padilla.“

„Jo, co chceš?“

„Kapitán Morrison, kriminálka Baltimore.“

„A kurva,“ ujelo mu.

„Prosím?“

„Promiňte, to nebylo na vás. Děje se něco?“

„Ano. Váš společník Tyson Groth.“

„Jo. Co je s ním?“

Padilla dobře věděl, co je s ním. Nebo co by s ním být aspoň mělo. Pouze musel dělat, že neví.

„Byl nalezen mrtev ve svém bytě na Lafayette Street.“

„A sakra. Je to vážné?“

„Říkám, že je mrtev.“

„Aha... Tak to asi jo.“

Padilla nevěděl, co říct dál, aby něco nezmršil.

„Ani se nezeptáte, jak zemřel?“ ozval se Morrison.

Pokud vše proběhlo podle plánu, měl by ten debil být prostřílený skrz na skrz.

„No... asi infarkt, ne?“ řekl do mobilu.

„Omyl. Je prostřílený.“

Super, oddechl si Padilla a měl co dělat, aby zadržel výkřik radosti.

„Dvě těla,“ oznámil ještě Morrison.

„Jedu tam,“ zavrčel Padilla a ukončil hovor.

Jasně že dvě těla. A to druhé je psí. Mohl by si z fleku otevřít věštírnu.

2.

Uniformovaný policista ho zastavil u závory oddělující obytný komplex Sun Hill od ostatního baltimorského světa.

„Estevan Padilla,“ zavrčel na něj, když stáhl okýnko svého Sedanu de Ville. „Plukovník Morrison o mně ví.“

„Není to plukovník. Je kapitán.“

„Je mi u prdele, co je. Tak pustíte mě dovnitř?“

Zmatený policista jen pokrčil rameny a kývl na parťáka, aby zvedl závoru. Padilla najel k obytnému bloku C, zastavil čumákem pět centimetrů od zdi a vyhrabal se od volantu. U dveří do domu další diskuze s otravným policajtem, a pak už výtahem nahoru.

Motalo se tam lidí jak na jarmarku. Někteří v uniformách, někteří v civilu a někteří v bílých igelitových overalech s rouškama na čumáku.

„Tam nemůžete,“ zastavil ho jeden z civilistů.

„Jsem jeho společník. Chci ho vidět.“

Chlápek se otočil za sebe, aby snad přivolal někoho kompetentního, ale to už ho Padilla svým mohutným tělem odstrčil stranou a řítil se dovnitř. V bytě další čtyři lidi plus fotograf.

Igor Chalenko to vzal opravdu z gruntu. Osmiramenný lustr z oloveného křišťálu se válel v hromadě střeptů na zemi, bar z medově žlutého jantaru byl v troskách a povalený ebonový stůl s růžovým žilkováním byl perforovaný klikatou řadou děr, jak se za ním asi chtěl Groth schovat. Vypadalo to, že Igor odsud odmítl odejít dřív, než bude mít prázdný zásobník.

„Je tady za stolem,“ houkl na něj civilista v šedivém obnošeném kvádru s povolenou vázankou, kterého Padilla odhadl na Morrisona z kriminálky.

Přebrodil se přes prázdné nábojnice na zemi, přistoupil blíž a nahlédl za stůl. Igor se s tím fakt nesral. Groth měl téměř oddělenou hlavu od těla a k tomu ještě rozmasakrované břicho. Padilla měl co dělat, aby zachoval kamennou tvář a nedal najevo svou radost.

„Strašné...“ hlesl zkroušeně. „A pes?“

„Jaký pes?“ vzhlédl k němu překvapeně Morrison.

„Měl psa. Faraona.“

Morrison zakroutil hlavou.

„Když jsem dorazil já, žádný pes tu nebyl.“

„Jak to? V telefonu jste říkal něco o dvou tělech.“

„Jasně. To druhé leží pod oknem.“

Padilla se otočil. Ležel tam Igor. Samopal dva metry od něj, on sám pak s rozhozenýma rukama i nohama a prokousnutým hrdlem. Padilla se proměnil v pískovcovou sochu.

„Poznáváte ho?“ zeptal se Morrison.

Padilla ovšem nebyl schopen slova.

3.

Tak tak dojel zpátky do WetStar. Tentokrát vyjel nahoru služebním výtahem. Na ztopořené klacky a tekoucí kundy vůbec neměl náladu. Proletěl sekretariátem bez jediného slova a zabouchl za sebou dveře. Pak se zhroutil za svůj obrovský mahagonový stůl. Je v prdeli. Je nadobro v prdeli, protože ten zkurvenej svět se proti němu spiknul. Co teď, co kurva teď? Jak to mohl ten debil Chalenko tak posrat? Do hajzlu. Vstal, přešel k ledničce a vytáhl láhev Jacka Danielse. Se skleničkou se neobtěžoval a dal si přímo z flašky. Zasraná věštba.

Estevan Padilla nevěřil kartáčkám, věstkyním ani podobným pseudoastrálním babiznám. Jeho bezmeznou důvěru měla naopak věda, pokročilé technologie, a zvláště pak obdivoval umělou inteligenci. Jednou ročně proto zavítal do Marylandského vědeckého institutu, pod nímž fungovala také soukromá firma Ingevolution, a tam si nechal vyložit předpověď své existence na další rok. Jeho poslední otázka na věž narvanou vrstvenými procesory pak vždycky zněla: Je tu něco, co by mě v následujícím roce mohlo ohrozit na životě? Nikdy nic nebylo. Až při poslední seanci před devíti měsíci dostal odpověď. *Pes*.

Vyděsilo ho to, protože právě před rokem podlehl dotírání manželky a pořídil jí štěně ridgebacka. Po této předpovědi ovšem nebylo co řešit. Jestli měl přežít, pes musel jít z domu.

Jenže jeho Carla si toho čokla tak zamilovala, že mu bylo jasné, že to bude velký problém. Leželo mu to tenkrát v hlavě týden, než přišel na řešení. Prostě se jí svěřil. Řekne jí pravdu. A pak už bude otázka položena následovně: Který život je pro ni cennější, jestli jeho, nebo Faraona, jak psa pojmenovala.

Ke své radosti zvítězil on, i když se mu zdálo, že se rozhoduje nějak dlouho. Aby zmírnil její ztrátu, navrhl, že Faraona dají Tysonu Grothovi, který je jeho společníkem a zároveň jakýmsi rodinným přítelem, takže ho může chodit kdykoliv navštěvovat. Carla souhlasila a taky se jí ten nápad líbil. Padillovi dvojnásob, protože pojal úmysl zabít dvě mouchy jednou ranou.

Už nějaký čas Grothovi nevěřil. Měl dojem, že některé obchody uzavírá jaksi bokem, že je odklání k sobě, a taky se mu zdálo, že jeho vztah ke Carle začíná překračovat hranice standardního přátelství a je stále vřelejší. Rozhodl se, že Faraona využije zároveň jako svého špeha. Nechá mu na sítnici načítovat kameru a do čenichu indukční mikrofon.

Požádal o to Daniela Woodse. Špičkový neurochirurg měl kromě závazku v Hopkinsově nemocnici i svou soukromou praxi, kde prováděl i ne zcela standardní (a mnohdy i ne zcela legální) zákroky a klientům implantoval enzymatické zesilovače, neurotransmitterové urychlovače, neuromorfní procesory, sítnicové displeje, aktivátory endorfinových systémů, dávkovače antipsychotických léčiv a podobné zvrácenosti. Kromě toho byl ale také stálým klientem Padillovy WetStar a po jedné návštěvě se mu u skleničky v baru svěřil, že jeho snem od mala bylo stát se gynekologem. Ten se mu však rozpadl hned v prvním ročníku na lékařské fakultě, kdy byl obviněn ze sexuálního obtěžování a pokusu o znásilnění.

Padillo mu ale vyšel vstříc a do svého podniku koupil gynekologické křeslo a zařadil tuto službu do sortimentu erotického centra. Na potenciální pacientky tehdy dokonce vyhlásil konkurz, protože samozřejmě nemohl nabízet k dů-

kladné prohlídce nějaké úzké štěrbiny, ale orgány pořádně vyvinuté, rozkvetlé jako orchidej. Atrakce měla větší úspěch, než předpokládal, a během půl roku dokoupil další čtyři křesla.

Ale zpět k doktoru Woodsovi. Když mu Padilla přednesl svůj požadavek na chirurgickou úpravu Faraona, Woods se zpočátku trochu cukal, protože se zvířaty prý nikdy nepracoval. Padilla ho ale přesvědčil, že psí organismus rozhodně nemůže být složitější než ten lidský.

Woods se nakonec nechal ukecat a udělal přesně to, co po něm Padilla chtěl. Načipoval Faraonovi na sítnici kameru, do čumáku mikrofon, k mozku přidal neurotransmiterové urychlovače a aktivoval další část psí neuronové struktury pro ukládání dat. Fungovalo to tak, že kamery a mikrofon se spouštěly, jen když Groth nebyl sám. Jednou za měsíc se záznam automaticky poslal na googlovské úložiště, kde si ho mohl Padilla prohlédnout. Potom byl automaticky smazán. Faraonův mozek ovšem uchovával záznam půl roku, a jakmile pak zaznamenal nový týden, ten nejstarší se smazal.

4.

Už první Faraonovy záznamy byly šokující a jenom potvrdily Padillovo podezření. Nejenže Groth odklonil půlku drogového byznysu s Delta Pharma (údajně to prý krachlo, nedohodli se), ale šokující byly také záběry z návštěvy Padillovy ženy Carly u Grotha v bytě, kam se jednou týdně oficiálně chodila pomazlit s Faraonem.

Ano, byla pravda, že prvních deset minut se opravdu mazlila s Faraonem. Další hodinu pak s tím blbem Grothem. A nezůstalo jen u mazlení. Ten pes měl skutečný cit pro naprosto dokonalé a vzrušující záběry. Třeba když nahý Groth ležel na zádech a ona nad ním nahá klečela a kouřila ho, Fa-

raon si stoupl k posteli za ni a vydržel trpělivě zírat na její roztouženou mokrou pipinu. Padilla jen čekal, kdy ji to zvrže olízne. Fascinovalo ho to a možná vzrušovalo ještě víc, než kdyby tu její kundu měl před sebou naživo (a naživo ji mohl mít kdykoliv). Tohle ho ale kupodivu vzrušovalo víc, protože to v sobě mělo bonus skryté kamery.

Nicméně nebylo co řešit. Zvrhlá a podrazácká svině Groth musel jít do prdele. Eliminován, a to totálně. Jenže ten debil Chalenko to nezvládl. Měl zabít Grotha i toho zkurveného psa se spoustou záznamů v kebuli. Jenže to posral a pro Padillu teď nastala katastrofa.

Groth toho psa tahal všude s sebou, takže milý Faraon nebyl svědkem jen detailů Carliny mokré pipiny, ale mnoha velice diskrétních obchodních jednání, ať už se odehrávaly v jejich konspiračních bytech, nebo v parku při jeho venčení, kde probíhala ta nejtajnější, jejichž účastníci rozhodně nesměli být spatřeni spolu. To psisko mělo v hlavě půlroční záznamy a v Padillových katastrofických scénářích už jeho černé sázkové kanceláře zavírala policie, varny metamfetaminu šly do hajzlu, někde v Atlantiku se potápěl kontejner, v jehož dvojitém plášti je tuna koksu, drogová distribuční síť se hroutila.

A nejde jen o něj. Náměstka baltimorské FBI nejspíš zatknu, vyhážou půlku Celní správy, starostu města okamžitě sundají (pokud nerezignuje sám), senátora Mitfielda odvolají a... Panebože, kolik lidí to může zasáhnout? A co teprve jeho dítě nejmilejší, WetStar? V celém rozsáhlém podniku nebyla jedna jediná kamera (což inzeroval ve všech reklamách), přičemž ten pabl b Groth když tam přišel, nechal toho psa třeba dvě hodiny čumákovat ve vstupním vestibulu, takže si mohl všechny prohlídnout.

A pak si uvědomil, že Chalenkovi řekl, aby od něj toho kretena Grotha pozdravoval a před smrtí mu sdělil, že s Carlou už si nezašuká. Panebože... a ten zasraný pes to má určitě ve své

zasrané psí kebuli. Padilla byl na zhroucení. Kurva, musí ho najít. A to hned. Nejdřív se ale potřebuje nějak uklidnit.

5.

Celý vzteklý otevřel dveře do sekretariátu a zavrčel na Janette: „Vyblokuj mi box šest v sekci *Hairy* a za deset minut ať je tam Marion.“

Janette k němu překvapeně zvedla oči.

„Nějaký vážený klient narychlo?“

„Ne, do prdele. Já narychlo.“

„To jako fakt?“ vyvalila své ametystové oči ještě víc.

„Sakra neřeš to a zajisti ten box.“

„Jistě. Hned to bude.“

Padilla zabouchl dveře, přešel k ledničce a nalil si dalšího panáka Jacka Danielse.

„Zkurvenej svět,“ řekl zářivkám na stropě a hodil ho do sebe. A pak ještě jednoho. Poté rychlým krokem přerázoval sekretariát (Janette měla pořád údivem rozšířené oči) a sjel výtahem do mínus čtvrtého. Po cestě se stavil v sekci *Sado-maso* a vyzvedl si psí obojek. I Jezabel překvapeně vykulila své černé oči, když mu ho podávala.

„No co,“ zavrčel. „Jdu vyvenčit štěňátko.“

Marion v boxu šest na sobě měla pouze nylonové průsvitné kalhotky, čímž vyniklo její ochlupení prodírající se mimo ně, a byla neméně překvapená, když tam vtrhnul. Hodil jí obojek.

„Nasad' si to,“ vyštěkl.

„Cože?“

„Neřeš to a nasad' si to. A ten hadr ze sebe shod'.“

Neřešila to. Byla tu už druhým rokem, a tak už ji nic nemohlo překvapit. Nasadila si na krk obojek a stáhla kalhotky, zatímco Padilla ze sebe taky všechno shodil a na svět se vyvalilo jeho velké chlupaté břicho.

„Na všechny čtyři,“ zavrčel a Marion pochopila a poslušně si klekla zadkem k němu.

Padilla šel taky na všechny čtyři.

„A teď ti ten záznam vymrdám z hlavy,“ zavrčel a chtěl do ní zasunout svůj vztekem ztopořený penis, když Marion najednou štěkla, otočila se a kousla ho do ruky.

„Co děláš, ty čubko?!“ zařval na ni.

„Jste pes, ne?“

„Jo, kurva.“

„Tak pes, než fenu ošuká, ji prvně očichá mezi zadníma tlapkama. A pak třeba i olízne.“

Padilla rudý vztekem zavrčel:

„Jenže já jsem baskervillskej, ty pouliční čubko.“

A pak se na ni vrhnul. To už se nebránila a podržela mu.

6.

WetStar byla Padillova láska. A nejen jeho. Bral to tak, že je to láska celého Baltimoru. Všechno v jeho podniku bylo živé. Žádný blbý a trapný virtuál. Je pravda, že v tom jejich virtuálu je možné to dělat třeba i s anglickou královnou, opicí, jakoukoliv herečkou, šejkem, nebo i mimozemšťanem. Jenže to všechno je hovno proti Padillově živáku. Protože tady klienti nepotřebovali gumovej zvonec s odsávačkou navlíknutej na ptákoví, ani gumovou masku na čumáku generující vůně a pachy, ani gumovou čepici s elektrodami na hlavě.

Nic takového. V jeho království bylo vše živé. A spouště znuděným milionářům už taky došlo, že živé maso je živé maso. Padilla měl všechno. Tedy kromě dětí a mrtvol, ale ovce ano. Holky s copama obléknuté do školních uniforem, staré báby, z nichž některé se blížily mumiím, holky z lepší společnosti stejně jako ty od krav. Asiatky, černošky, jeptišky i muslimky v nikábu, chlupaté i vyholené. K dispozici pak ja-

kýkoliv scénář. Sado-maso, škola, piss, klášter, gynda, vězení, koncentrák. Nic lepšího prostě v Baltimoru není a on byl pro záchranu tohoto svého klenotu ochoten udělat cokoliv.

Musí najít toho zasraného psa. Už třikrát mu volala Carla, ale ani jednou to nevzal. (Kdo jí to sakra řekl? Že by iniciativní Morrison?) Mělo to být loupežné přepadení, při kterém zařve i pes. Jenže ta zkurvená umělá inteligence asi měla pravdu, když mu sdělila, že jediné, co ho ohrožuje na životě, je pes. Když si to uvědomil, téměř zdřevěněl.

Má sakra vůbec nějakou šanci se bránit předem nalinkovanému osudu? Nebo to má být jako v těch připitomělych hollywoodských sračkách s názvem *Nezvrtný osud*? Má šanci přechcat umělou inteligenci vědátorů z Ingevolution? Musí. Rozhodně se tomu nemínil jen tak poddat. Je přece bojovník.

Přemýšlel. Co když sakra hlídka, která tam dorazila jako první, zavolala kriminálku, počkala, až přijedou, a psa pak odvezli někam do útulku. Nebo tam taky toho psa mohli najít mrtvého a odvézt ho do kafilerie. Do prdele. Připadalo mu to docela pravděpodobné. Sáh po mobilu a zavolal Alexi Hutcherovi, policejnímu šéfovi čtvrtého okrsku.

„Dobrý den, pane kapitáne.“

„Zdravím vás. Slyšel jsem, co se stalo panu Grothovi, a sdílím s vámi váš hluboký smutek.“

„Ano... ano, děkuji. Je to hrozné. A v souvislosti s tím bych vás chtěl v této těžké chvíli o něco požádat.“

„Poslouchám vás.“

„Potřeboval bych poslat kompletní protokol a fotky z místa činu od policistů, co tam dorazili jako první.“

„Jak to myslíte?“

„No jak říkám.“

„Vyšetřuje to kapitán Morrison a ten je opravdu pečlivý. Určitě pachatele dopadne.“

Pokud tam pachatel nezůstal na místě s prokousnutým krkem, vole, pomyšlel si v duchu Padilla.

- „Přesto bych potřeboval ty protokoly.“
 „Mohu se zeptat...“
 „Nemůžete, kapitáne. Podívejte, jste náš stálý zákazník. Vím, že chcete vždycky jen chlupaté...“
 „Ale pane Padillo, na téhle otevřené lince...“
 „Seženu vám tu nejchlupatější.“
 „Prosím vás...“
 „K její kundě se budete muset prosekát mačetou.“
 Chvilku bylo ticho a pak se ozvalo:
 „Bude mít chlupaté i nohy?“
 „Budete si myslet, že to děláte s medvědicí.“
 „Černé vlasy i černé chlupy?“
 „Jako uhel.“
 „Pošlu vám to.“
 „Dík.“
 Padilla položil mobil na stůl a byl to první okamžik toho zasraného dne, kdy si trochu oddechl.

7.

Faraon neměl Tysona Grotha v lásce natolik, aby ho chránil vlastním tělem. Nicméně ten příšerný hluk štěkajícího samopalu a omítka, třísky, sklo a krev stříkající všude kolem v něm probudily lovecké instinkty. Jeho předkové lovili divočáky, gazely, a dokonce i lvy a medvědy. A najednou tam jeden stál otočený k němu zády. Skočil po něm dřív, než si stačil uvědomit, co dělá, a pak už to šlo rychle. Nebyl u toho už takový randál, ale krev stříkala stejně.

Pak seběhl po schodech dolů. Možná by dal i výtah. Při své výšce, kdyby se postavil na zadní, by na tlačítko v pohodě dosáhl. Schody pro něj ale byly přirozenější. Krvavé otisky tlap za sebou nechával až do druhého patra. Pak už byly téměř neznatelné.

Vyběhl na ulici a protáhl si záda. Miloval svou bývalou paničku stejně jako ona jeho a lokalizaci jejího (a původně i jeho) obydlí měl pečlivě uloženu v paměti. Ne v té své obyčejné psi, ale v té rozšířené, dokonalejší. Měl ji uloženu hned vedle setkání Grotha s ředitelem Celní správy v osm hodin večer v Caroll Parku, kde mu Groth předal obálku s padesáti tisíci. Kus vedle pak měl poslední návštěvu paničky, když zabořila svůj obličej do jeho srsti na krku a rukou ho hladila na bříše. O pár gigabitů dál pak toho protivného ministra obrany, který nesnášel psy (jednou ho dokonce nakopl, když se mu připlctl pod nohy), jak se ve vstupní hale WetStar domlouvá s recepční: „Posledně jsem měl objednaný oboustranný piss a stálo to za hovno. Já byl v pohodě, možná tak dva litry, ale ta holka ze sebe dostala s bídou dvě deci.“

A hned vedlejší soubor obsahoval opět jeho milovanou paničku na návštěvě v Lafayette Street. Ten si přehrával sám pro sebe často. Panička ležela na zádech, Groth měl svůj čumák zabořený mezi jejíma roztaženýma nohama a on ležel vedle ní a svůj čenich měl vtisknutý do jejího podpaždí. A ještě ho navíc hladila mezi ušima. Božské.

Rozhlídl se na obě strany a pak přeběhl ulici. Věděl, že nejkratší trasa by byla metrem, ale tam si netroufl. Pes bez doprovodu by byl příliš nápadný a určitě by nějaký vůl zavolal ochranku nebo policajty. Bude to muset celé absolvovat po svých. Ale nevadilo mu to. Setkání s jeho paničkou mu za to rozhodně stojí.

8.

„Sháním vás už půl hodiny,“ oznámila Janette, když Padilla vtrhnul do sekretariátu.

„Děje se něco?“

„Chce s vámi mluvit paní Cristina Guillenová.“

„Guillenová? Má něco společného se starostou města?“

„Manželka.“

„Do prdele. Na to mám teď akorát tak náladu. Nemůže to vyřídit *Provozní* nebo *Styk*?“

„Prý ne. Chce mluvit osobně a výslovně s vámi. Čeká v salonku.“

Padilla začal tušit problém. To bude určitě kvůli manželovi. Do hajzlu.

„Tak jo. Hod' nám tam kafe,“ pravil rozmrzele a přešel bočními dveřmi do salonku.

„Zdravím vás, paní starostová,“ řekl rozšafně a vyšel jí vstříc.

Vstala a podali si ruce. Kolik jí může být? Padesát? Šedesát? Možná víc, bioreplikátory jsou dnes skoro zadarmo. Posadil se naproti ní a ze středu stolu odsunul stranou popelník z litého skla ve tvaru rozšklebené vaginy.

„Co vás k nám přivádí?“ spustil rovnou.

„Dopředu se omlouvám, že jsem tu takto neohlášeně, pane řediteli, ale nechtěla jsem... prostě ne přes prostředníka, ale přímo s vámi.“

„Jasně,“ pokýval chápavě hlavou Padilla. „Nějaký problém? Ujišťuji vás, že vašeho manžela jsem v našem podniku nikdy neviděl,“ řekl hned, aby to zkrátil.

Což byla samozřejmě blbost. Měl čtvrtky a miloval bezsrsté, vyholené do hladka jako batolata.

„Nejsem tu kvůli manželovi. Jsem tu kvůli sobě,“ sdělila Guillenová a mírně se začervenala. Chtěla pokračovat, když se zarazila. „Spoléhám na vaši diskrétnost, pane řediteli.“

„To je první zákon našeho podniku. Povídejte. Máme tu samozřejmě i sekci pro dámy,“ ujistil ji Padilla s ulehčením, že nemusí řešit další průser.

„Jedna z kamarádek mi o tom tady vyprávěla... Míváme takové společenské dámské dýchánky u kávy, víte?“

Padilla chápavě pokýval hlavou a zahřálo ho u srdce, že jeho podnik je předmětem hovoru na společenských dýchánkách dam z vyšších vrstev. Otevřely se dveře a vešla Janette se dvěma šálky kávy na tácku, jako by Guillenovou slyšela. Položila je na konferenční stůl a odešla. Když se za ní zavřely dveře, Padilla řekl:

„Jistě, pokračujte.“

„Říkala mi, že tu máte zvláštní kavárnu.“

„Hmm... teď nevím, jakou přesně myslíte. Máme jich tu víc.“

„No mně vyprávěl... vlastně vyprávěla o takové, kde jsou ve stěně kulaté otvory. Asi šest, nebo i deset. No a za nimi jsou... jak bych to řekla... Za nimi, jako za tou stěnou s otvory, jsou dívky. Tedy jejich pohlavní orgány. V těch otvorech. No a někde i ústa.“

„Jasně, už vím. A pánové do těch otvorů mohou strkat svý...“ zarazil se, „... svý pohlavní orgány.“

„Ano, to je přesně ono.“

„Jmenuje se to *Magic Holes*. Už chápu. Máme tu podobnou kavárnu i pro dámy, kde z těch otvorů naopak čouhají pindouři. Teda... pohlavní orgány gentlemanů. Takže byste měla zájem...“

„Ne... myslím, že nechápete,“ přerušila ho Guillenová. „Já bych měla zájem o tu kavárnu pro gentlemany.“

Padilla se zarazil. Do prdele, že by paní starostová byla lesba? Nebo měla místo kundy ptáka? Jasně že takové taky jsou.

„No... no dobrá,“ řekl opatrně. „Akorát nevím, jestli se v té kavárně mezi pány nebudete cítit...“

„Ne, vy jste mě pořád nepochopil. Já bych si chtěla zkusit být za tou stěnou v kavárně pro pány. Za tím kulatým otvorem. Aby pánové naopak mohli do mě... víte co.“

Padilla na ni zůstal nevěřícně zírat.

„Víte,“ pokračovala, „... cítím, že by mě velice vzrušovalo, kdybych nevěděla, kdo je na druhé straně, a přitom do mě

strká... rozumíte... Třeba je to černocho, zápasník MMA... nebo policejní ředitel...“

(Sakra, kde tu informaci vzala?)

„... nebo patnáctiletý panic.“

„Vstup je až od osmnácti,“ hlesl Padilla.

„Tak osmnáctiletý.“

„Ale jo, myslím, že už vám rozumím.“

„Šlo by to zařídit?“ zeptala se Guillenová s nadějí v hlase.

„Asi ano. A chtěla byste mít u toho otvoru co? Myslím jako...“

„Myslela jsem, že... že... pohlavní orgán.“

„No ale který? Pro mě je orgán huba i pipina.“

„Myslela jsem ten spodní.“

„Takže pipinu.“

Přikývla.

„Zařídím to a dám vám vědět.“

Guillenová se rozzářila. Vstala.

„Děkuji za vaši vstřícnost, pane řediteli.“

„Rádo se stalo,“ dodal s mírnou úklonou Padilla a pořád si tak nějak nedovedl srovnat v hlavě, jestli to myslela vážně nebo ne.

Sotva se za ní zavřely dveře, na stole se mu rozdrnčel telefon. Carla, jeho žena. Teď už jí to vzít musí.

„Slyším tě, miláčku.“

„Je to hrozné. Právě jsem se to dozvěděla. Volala jsem i kapitánu Morrisonovi, jestli něco neví o Faraonovi. Prý ne. Že jestli tam byl, tak asi utekl.“

„Jo, vypadá to tak,“ zabručel rozladěně Padilla.

„Strašné, to je strašné. Ale tu zahradní párty už neodvoláme.“

„Cože?“

„No pozítří. Jsi zapomněl? Je tam pozvána spousta vážných hostů. A catering už taky nejde zastavit. Jsou tam jehňata, beránci, křepelky. Nemůžeme to zrušit.“

„Jistě, jistě. Nezrušíme.“

„Dáš inzerát?“

„Jaký inzerát? Na tu párty?“

„Ale néé. Že se ztratil miláček Faraon.“

„Aha, vlastně jo. To je dobrý nápad.“

„Udělej to hned, prosím tě.“

„Jasně, jdu na to. Pusa.“

„Tobě taky, brouku.“

9.

Faraon zdolal celou Annapolis Road, a když doběhl až k Ferry Street, zarazil se a zaklonil hlavu, aby zvedl čenich co nejvýš. Nasával. Ve vzduchu něco viselo. Něco, co rozhodně nenechá žádného psa klidného. A v tom něčem byla zakódována jasná zpráva: Následuj mě. Potřebuji tě.

Sklonil čenich k zemi a brzy tu stopu mezi stovkou jiných našel. Rozběhl se s očima pořád těkajícíma na všechny strany. Přeběhl Nieman Avenue a dál ho dobře označovaná cesta zavedla až na Wilmarco Street, za níž začínalo Chincoteague. Zpustlá a hnusná okrajová čtvrť zabydlená lidmi, které sem vyhnal alkohol, drogy a exekuce. Faraon ale tu bezútěšnost všude kolem nevnímal a s čenichem u země sledoval stopu.

Jakýsi chlap v promaštěném a potrhaném kabátu chňapl po jeho obojku se slovy: „Pocem, pejsku, ty budeš dobrá večere.“ Ale vyškubl se mu a dál klusal podél zdi s opadanou omítkou a vymlácenými sklepními okýnky. Po sto metrech stopa najednou zahrnula do vyvrácených dveří dvoupatrového činžáku. Vlítl tam, nasál tisíce dalších pachů, ale neomylně si vybral ten, po kterém už hodinu šel. Seběhl po schodech se spoustou odpadků dolů do sklepa a tam nastal první oční kontakt.

Nebyla čistokrevná. To Faraon poznal okamžitě. Matka možná retrívr a táta německý ovčák. Ale byla krásná. Pře-

krásná. A hlavně kolem sebe šířila tu nejkrásnější vůni, jakou fena dokáže. Vůni, jejíž jednotlivé molekuly se skládaly do obrovského nápisu: *Chci štěňata. A potřebuji nějakého krasavce, který by mi ho tam strčil a udělal mi je.* Faraon o sobě nepochyboval. Byl si jist, že právě on je tím krasavcem, po kterém tak baží, a že jestli chce tahle rozkošná fenka opravdu rozkošná a krásná štěňátka, je to na něm.

Chvíli si ještě hleděli do očí a pak zvedla čumák, jako by chtěla zkontrolovat, zda jeho pach odpovídá jejím nárokům. Zdálo se, že ano, protože se pak na něj znova zahleděla. Udělal jeden krok k ní. Pak druhý. Pak i ona udělala kok k němu. Celým tělem mu proběhla zvláštní vibrující vlna jako signál, že jeho tělo je připraveno. Další vlna přišla od ní. Také její tělo bylo připraveno. Nemělo cenu o ničem dál přemýšlet. Vlastně už ta svá těla ani neovládali.

10.

Padilla si nechal udělat silné kafe a otevřel si mail od policejního šéfa Alexe Hutchera: *V příloze vám posílám protokol s fotodokumentací z ohledání místa činu na Lafayette Street 62, jak jste chtěl. P. S. A kdy mohu přijít za slíbenou černou medicí?*

„Kurva, ten má ale starosti, grizzly nadrženej,“ zamumal si pro sebe Padilla a otevřel přílohy.

Stačily mu jen fotky, aby mu bylo jasné, že Faraon na místě činu nechcípł a nebyl odvezen ke spálení. Dokazovaly to krvavé otisky psích tlap na chodbě před bytem a pak taky všude na schodišti. Předtím, když tam osobně byl, si toho nevšiml. Možná proto, že jel výtahem a před bytem už byly nataženy igelity. Do hajzlu.

Pořád ale ještě existovala možnost, že ho některý z policistů odvedl někam do útulku. Nakonec si tedy otevřel i ty pí-

semné zprávy. Prošel je všechny dvakrát, ale o psu nikde ani zmínka. Je v prdeli. Je v prdeli, je v prdeli. Jestli ten zasraný čokl zdrhl někam do okrajové části města, kde ho chytanou bezdomáčí a budou si ho chtít ugrilovat, tak určitě objeví paměťový disk v jeho útrobách. A určitě ho nevyhodí. Zajdou se zeptat do nejbližší zastavárny, kolik by to hodilo. A nějaký pabl b jim za to dá pět lahváčů a pak si ho otevře a zjistí, že je milionářem. Kurva. Do prdele.

A jako by dostal masochistickou náladu, natuknul tam googlovské úložiště, zadal heslo a otevřel si poslední týdenní záznam, co Faraon odeslal, aby zhodnotil možný rozsah katastrofy. Záznam naskočil ve chvíli, kdy Groth vyšel z domu na ulici. Procesory ve Faraonově hlavě v tom okamžiku zaznamenaly přítomnost dalších lidí a automaticky spustily nahrávání. Podle času v levém dolním rohu bylo deset hodin večer.

Přešli na druhou stranu Lafayette Street a tam pak podchodem na Allendale. Padilla zrychlil záznam a zastavil ho až ve chvíli, kdy se najednou objevil park a Groth se posadil na lavičku vedle velkého muže v dlouhém lehkém kabátě s vytaženým límcem a černých brýlích, což v noci opravdu působilo hodně nepatřičně. Padilla ho nepoznal. Groth vytáhl z náprsní kapsy obálku a podal ji muži vedle sebe.

„Nemusíte to počítat, spočítal to automat v bance,“ hlesl Groth a muž si obálku schoval do hluboké kapsy kabátu.

Konečně se na něj Faraon podíval zblízka, protože se posadil před něj. Nebylo pochyb. Šéf městských investic, Greg Solomon. Padilla věděl, za co jsou ty prachy. Probíhala privatizace městských bytů. O tomhle věděl, nebyla to žádná Grothova černota mimo jejich společnou firmu. Byla to ovšem černota pro magistrát. Megačernota. Padilla zaskřípal zubama. Groth se sklonil, odepnul Faraonovi vodítko, aby se proběhl. Padilla opět zrychlil záznam.

Další den, něco před devátou ranní, Groth vychází s Faraonem z bytu a jdou po ulici na metro. Opět stiskl zrychlený

záznam, který zastavil, až když se s Faraonem ocitli u hlavního vchodu do WetStar. Do prdele... Co tady chce dělat? Vyjeli výtahem až nahoru a pak přešli do jeho sekretariátu. Co to kurva je? Padilla zastavil záznam, aby si mohl nalít panáka Jacka Danielse a zapálit doutník.

11.

„Jdete pozdě, pane Grothe,“ říká Janette. „Pánové už tam jsou.“

„Do hajzlu, můžu tu nechat Faraona?“

„Ne. Víte, že se velkých psů bojím.“

„No tak pojd', krasavče,“ řekl Groth a vešel se psem do Padillovy kanceláře.

Faraon jediným pohledem přejel všechny přítomné a Padilla si najednou vzpomněl. Seděli tam senátor Downer a senátor Halworth. Faraon oběhl oba a nechal se od nich pohladit.

„Sorry,“ prohodil Groth, „ale Janette se ho bojí, tak jsem ho musel vzít až sem.“

„To je v pořádku,“ řekl s úsměvem senátor Downer.

Když Faraon všechny obešel, lehl si na koberec pod oknem a položil si hlavu na přední tlapy.

„Tak kde jsme to skončili?“ ozval se Padilla.

„No měli jsme představu, že těch holek bude aspoň šest,“ spustil Downer. „Jelikož jak jsem říkal, jsou to Sybeckého šedesátiny. A má se to odehrát v jeho letním sídle v Milford Mill.“

„Předpokládám,“ skočil do toho Halworth, „že tam ty holky dopravíte nějak nenápadně, rozumíte. Není to veřejná oficiální akce. Ta se odehraje den před tím v našem senátním klubu ve vší počestnosti.“

„Pochopitelně, jistě, chápu,“ prohodil Padilla.

„Očekáváme věk kolem dvaceti let, pouze jednu mírně přes čtyřicet.“

„A se širším zadkem,“ dodal k tomu senátor Downer a Padilla se k němu překvapeně otočil.

„Pro kolegu Hirshe,“ dovysvětlil Downer. „Ten je na starší a macatější.“

„O.K.,“ odsouhlasil Padilla.

Faraon s hlavou na tlapách zavřel oči. Další záznam pokračoval tedy bez videa, jen audiem.

„Všechny slečny by měly být aspoň nějak rámcově informovány, oč půjde, aby nedošlo k nějakým nedorozuměním. Samozřejmě se jim postaráme o veškerý komfort. Jídlo, pití, šatnu se sprchou. A zajistíme kostýmy z Montgomery Theatre.“

„Nějaký kostýmy tu mám,“ slyšel Padilla svůj vlastní hlas.

Dobře si tu schůzku pamatoval, takže to mohl klidně stopnout. Ale měl opravdu masochistickou náladu, a tak to nechal běžet dál.

„Máte i astronautické skafandry?“

„Jako do vesmíru?“

„Jo. Jasně že ne ty opravdové, to by trvalo děsně dlouho ty holky z toho dostat. Ale to vlastně neřešte, Montgomery nám půjčí jednodušší z jejich loňské inscenace.“

„Takže chystáte nějaké představení?“

„Spíš to bude larp,“ rozpoznal Halworthův smích.

„V tom případě budeme muset těm holkám dát ale nějaký scénář, nebo ne?“ slyšel se Padilla.

„No dyť říkám, že budou muset být informované. Ale ten je jednoduchý, pane řediteli. Ony budou průzkumnou kosmickou posádkou, která ztroskotá na cizí planetě. Název planety ještě nevím, to má na starost kolega Pierce. Sídlo v Milford Mill disponuje velkou tělocvičnou, kde jim nachystáme tu planetu. Budou tam mít i různé skrýše z papundecklu, možná i jeskyně.“

„Aha... a vy budete obyvatelé té planety.“

„Správně.“

„Mimozemšťani,“ zkonstatoval Padilla.

„Někteří ano a někteří ne. Teda obyvateli planety budem všichni, to jo. Ale někteří budou mít pozemský design.“

„Blbost, nadpozemský,“ vpadl do toho Downer. „Batman není pozemské.“

„No ale...“

„Klid, pánové,“ zasáhl Padilla. „Začínám chápat.“

„Prostě pozemská ženská posádka,“ mluvil zase Halworth. „Jenže ty holky budou nepřátelské.“

„My budem sakra nepřátelští, ne?“ přerušil ho Downer.

„No jo, to jo. Myslel jsem jakože pro nás... Prostě, budeme je hledat a honit. A budem mít taky kostýmy. Tady pan senátor například bude již zmíněný Batman.“

„Koho tam máte ještě?“ zeptal se Padilla.

„Senátor Guilbert je Kapitán Amerika a kolega Tanzer Freddy Krueger z Noční můry v Elm Street.“

„Aha.“

„A vysvětlete těm holkám, že zpočátku by se měly bránit a měly by být vyděšené. Možná bude nutné, aby se jedna bránila víc, tak si ji budem muset podat třeba tři.“

„Tři?“

„Jo. Může kopat a máchat rukama. Když ale budeme tři, tak z ní ten skafandr prostě nějak dostaneme.“

„Ale taky jim řekněte, že navzájem si pomáhat nemůžou. Přece jen už jsme starší,“ zařehotal se Downer.

„Už mi to dochází. Vy je budete vyhledávat a pak...“

„Pak strhávat skafandry. Abychom se přesvědčili, o jaký živočišný druh jde,“ zasmál se Halworth. „A může se stát, že nám nějaká i pak uteče, už nahá. Ale nevádí, stejně ji nakonec dostaneme.“

„Vy budete mít taky masku?“ slyšel se Padilla.

„No jasně. Já budu Vetřelec.“

„Opravdu?“

„Jo. Budu mít dokonalou masku a budu stříkat i tu slizkou tekutinu. A bude dobré, když ty holky upozorníte, že do nich budu strkat i chapadla.“

„Vy budete mít chapadla, pane senátore?“ podivil se Padilla.

„Jasně, jsem Vetřelec. I tykadla.“

„Vetřelec neměl tykadla.“

„Já budu zmutovaný.“

Padilla stopnul záznam a vložil si hlavu do dlaní. Do piči, tohle jestli se dostane ven...

12.

Osmadvacetiletý Justin Woomer byl absolventem hotelové školy a ve WetStar dělal už třetím rokem. Padillovi ho doporučil Ron Monterow, ředitel zmíněné školy (s tím se Padilla seznámil, když si přišel koupit permanentku na *Speciální služby*). Justin za sebou zavřel dveře a zůstal u nich rozpačitě stát. Padillův strhaný výraz s klikacími se vráskami na čele nevěstil nic dobrého.

„Tak co? To tam budeš stát jako kokot? Se snad posadíš, ne?“ zahalekal Padilla.

„Myslel jsem, že to bude rychlý,“ vysoukal ze sebe Justin.

„Bude to rychlý. Ale u toho můžeš i sedět.“

Justin se odpoutal ode dveří a váhavě se posadil z druhé strany ředitelova stolu.

„Co se stalo, víš.“

„Ano, slyšel jsem to. Komunikace ve WetStar je rychlejší než přes 5G síť.“

„Cože?“ zvedl k němu unavené oči Padilla.

„Myslel jsem jako... že ženský už to ví.“

„Super. Potřebuju najít toho čokla, co utekl z místa činu.“

Justin nahodil překvapený výraz.

„Faraona. A to za každou cenu, protože žena je na něm existenčně závislá. A pokud se ten pes neobjeví, mám strach, že si něco udělá. Myslím ženu,“ dodal a zaskřípal zuby, protože si uvědomil, že ve skutečnosti si pak bude muset něco udělat sám.

„To je mi líto,“ hlesl Justin.

„Carla, jako manželka, ti pošle jeho fotku a hodíš ho na net.“

„Myslíte jako na naše stránky?“

„Ne, sakra!“ zařval Padilla. „Ještě by si nějaký pitomý paničky myslely, že ho nabízíme na zvrácený sexuální hrátky. Normálně někam na net do kategorie *Hledání psi*. Odměna deset táců.“

„No... nevím, jestli tam taková nějaká je.“

„Když tam jsou hledaní zločinci, musí tam být i hledaní psi. A pak taky do všech psích útulků. Možná už ho někdo odchytil a vrazil ho tam. Jo a taky posli Faraonovu fotku na městskou policii. Leonu Garlanovi. Odvolej se na mě. Že ho zdravím a ať ji mrskne do všech městských kamer s programem na rozpoznávání ksichtů.“

„Vy myslíte, že umí rozpoznávat i psi?“

„To je snad jasný, ne? Navíc psi je ještě jednodušší než ten lidskej.“

„Tak jo.“

„A pak taky zavolaš do Baltimore Sun, ať ho hodí do svého tištěného plátku. Je to sice total sračka, ale má to nejvíc čtenářů.“

„No...“ ošil se Justin.

„Copak?“

„To možná bude problém.“

„V čem bude problém?“

„Šéfredaktorkou tam je Ingrid Winterová.“

„Já vím, sakra, kdo tomu šéfuje.“

„No a posledně se s ní nějak náš styk s veřejností nepohodl.“

Padilla se zachmuřil a přivřel oči.

„Cože? Jak nepohodl? Si dělají prdel? S tiskem snad, kurva, udržujeme ty nejlepší vztahy, ne?“

„Jo... to ano. Určitě ano. Ale paní šéfredaktorka..., jak bych to řekl...“

„Vyser se na to a normálně to vybljij, sakra.“

„Vznesla dotaz na nestandardní službu a podnik jí nebyl schopen vyhovět.“

„To není možné. Vyhovíme vždycky každému, pokud nechce šukat s mrtvolou nebo s děckem. To chtěla?“

„Ne... to nechtěla... Chtěla se u nás objednat na bukkake,“ hlesl nesměle Justin.

„No a co? To snad v repertoáru máme, ne?“

„Jistě, máme. Máme na to pět lidí. Myslím jako mužů. A možná bych sehnal i šestého.“

„A v čem byl teda do prdele problém?“

„No trvala na tom, že jich musí být sedm.“

Padilla zvedl obočí.

„Ona chtěla, aby jí na ksicht stříkalo sedm?“

„Jo.“

„To jakože Sněhurka a sedm trpaslíků?“

„Nevím, proč trvala na sedmi.“

„No tak dobrá. Pořád ale nechápu, v čem byl problém.“

„No vždyť jsem říkal. Problém je v tom, že tady seženem maximálně pět. A možná bych sehnal i šestého, ale ne sedm. Aspoň pokud je nechci nabírat z ulice.“

„Takže paní šéfredaktorce chybí Šmudla,“ zkonstatoval Padilla a zakroužil hlavou.

„Asi ano,“ potvrdil Justin.

„Tak teď hned zvedneš telefon a zavolaš jí. Že Šmudlu máme.“

„Prosím? Vy byste někoho...“

„Ty budeš Šmudla.“

Justin na chvíli ztratil dech, než se mu podařilo ze sebe vysoukat:

„To snad nemyslíte...“

„Myslím. Jak říkám, budeš ten zasranej sedmej a hotovo.“

„No ale já dělám přece v administrativě.“

„No tak tě na hodinu přeřadím do výroby. Prostě výpomocná brigáda. Proplatím ti to.“

„Ale já...“ Justin ztratil řeč.

„V klidu, to zvládneš.“

„Ale já jsem gay.“

„No a co? Máš strach, že se na ni nevystříkáš? Tak si budeš představovat, že je to chlap. Ostatně u Winterový to ani nebude tak těžký. Zavolej tý mediální Sněhurce, že pro ni máme sedmýho Šmudlu a že si může přijít pro tu svou vysněnou sedmivrstvou pleťovou masku. Zdarma. Vlastně hovno. Za ten inzerát s hledaným Faraonem. A ať ho dá na první stránku. A teď vypadni.“

Justin se zvedl jako v transu a vypotácel se z Padillovy kanceláře. Když se za ním zavřely dveře, Padilla cítil, jak se mu stresem stahují cévy, tak si nalil panáka, aby je znova rozšířil na standardní provozní průtok. Moc to ale nepomáhalo. Do prdele. Snad aby ještě dostal infarkt.

Ne, kurva, žádný infarkt. Musí ze sebe ten stres dostat. Musí ten zkurvený záznam vymrdat z mozku té zasrané psí hlavy. Vstal, otevřel dveře do sekretariátu a houkl na Janette:

„Box šest a Marion.“

„Prosím?“ zvedla oči od monitoru Janette.

„Jako posledně, kurva. A hned.“

13.

Sjel dolů a cítil se totálně vyčerpaný. Marion už ho tam čekala, a dokonce měla na krku i obojek a vzadu na konci zad baličkovou páskou přilepený rozkošný psí ocásek.

„Hodná čubička,“ hlesl jen Padilla a začal se svlékat.

„Jste zase pes, řediteli?“

„Jasně že jo, pouliční čubko.“

„Ale už teda víte, ne?“

Otočil se k ní.

„Co jako?“

„Že prvně očichat a pak olízat a pak teprve...“

Odevzdaně mávl rukou. Vzdal to. Už ani neměl sílu tomu šílenému světu kolem vzdorovat.

14.

Když se vrátil nahoru do kanceláře, cítil se daleko líp. Marion byla skvělá a opravdu se do role pouliční feny dokonale položila. Několikrát sice po něm štekla (to když si spletl otvor, kam to mají psi dělat), ale jinak byla skvělá. Potřeboval to. Vrátilo se mu sebevědomí.

„Volala vaše žena,“ spustila Janette, „... že to prase, co přivezli pro vaši zahradní slavnost, se jim nevejde na gril. Tak jestli má objednat větší gril, nebo menší prase.“

„Větší gril,“ odpověděl temným zavrčením Padilla, protože v něm pořád doznívala role psa.

„Tak to jsem jí řekla správně. Jo a taky volal nějaký Garlan z městský policie, že technologii na rozpoznávání psů zatím nemají. Prý by to musel být nějaký speciální software a...“

„Tak jo,“ přerušil ji Padilla. „Ještě něco?“

„Jo, jsou tu první odezvy na inzerát, co jsme hodili na Fejs. Jakože hledáme Faraona.“

Padillovi se rozzářily oči.

„Viděl ho někdo?“

„Spousta. A každý na opačném konci města. A někteří poslali i fotku, podívejte.“

Padilla přešel za ni a zahleděl se na monitor. Z těch osmi psů byli jen dva ridgebackové.

„Panebože... ti lidi jsou snad úplně blbí? Co tady dělá ten zlatěj retrívř?“

„Je pod ním poznámka, že dotyčný poznal Faraona podle očí, takže možná použil převlek za retrívřa.“

Padilla znechuceně mávnul rukou. Už chtěl odejít, když Janette řekla:

„Ale tady ten by to mohl být,“ ukázala mu detail jednoho ze dvou ridgebacků.

Padilla zaostřil. Sakra, ten obojek mu byl povědomý. No jasně. Naklonil se blíž, a dokonce rozeznal i tři písmena vy-pálená na obojku: *Far...*

„Do hajzlu, to je on! Odkud to je?“

„Nějaký Fabruzzo to poslal z Chincoteague.“

„Cože? Tam jsou jen bezdomáči, ne?“

Janette pokývala hlavou.

„Jo. Možná Faraona už otrávil život v luxusu a chtěl si zkusit taky něco jiného.“

Padilla si ji změřil přísným pohledem.

„A pan Fabruzzo k tomu napsal,“ pokračovala Janette, „že žádný účet v bance nemá a že si pro ty prachy dojede sem.“

„To kurva ať ani nezkouší,“ zavrčel Padilla a už si to zase rá-zoval do své kanceláře.

„Ještě něco, pane řediteli.“

„Co?“ otočil se rozmrzele.

„Volal pan rektor z univerzity, jestli prý prodáváme i po-užitě dámské spodní prádlo. Prý na našich stránkách nic ta-kového nenašel.“

„No tak když to tam nenašel, tak to asi neprodáváme,“ vy-štěkl.

„Konkrétně měl na mysli kalhotky.“

„Došlo mi, co měl na mysli. Nevedeme,“ odsekl a hrnul se do své ředitelny, aby si mohl dát panáka.

„Takže mu mohu prodat svoje?“ slyšel ještě za sebou.

„Žádný vedlejšáky, sakra!“ zařval a zabouchl za sebou dveře.

Usadil se ve své obří ředitelské židli, aktivoval monitor před sebou a začal si projíždět databází klientů s permanentkou. Napadl ho totiž Kenneth Vojkovic, šéf mysliveckého klubu. A taky že jo. Našel tam jeho permici, odkazující na sekci *Adventure*. No jasně, myslivec prostě potřebuje dobrodružství i v sexu. Vzal mobil a navolil Jamie Heyworthovou, šéfovou sekce. Zvedla to hned.

„Ahoj Jam, máme u tebe klienta Vojkovice.“

„Jo, to je možný.“

„Potřebuju vědět, v čem jede.“

„Jak to myslíte?“

„No co po těch holkách chce.“

„Já u toho nejsem.“

„To je mi jasný, sakra,“ vyštěkl nervózně Padilla. „Tak se zeptej nějaký, co u toho je.“

„Moment... mám dojem, že většinou chce Leonu. Ještě moment... Jo, je to Leona. Tak to už asi vím. Tý jsme museli koupit uniformu.“

„Cože? Jakou? Nějakou mažoretku? Nebo mysliveckou?“

„Ne, normální vojenskou. I s výložkami. A požaduje taky, aby měla pouta na rukou.“

„A pak co?“

„No a pak jí tvrdí, že zradila a že je určitě agentkou cizí mocnosti. Tak ji vyslýchá. A taky dělá osobní prohlídku. Pečlivou. Prověřuje, jestli nemá někde zasunutý mikrofilm. Do konce i v... víte asi kde.“

„Asi jo. Dík.“

Padilla ukončil hovor, našel si na Vojkovicově permici jeho číslo a navolil ho. Chvilku trvalo, než to zvedl.

„WetStar, Padilla. Dobrý den.“

„Dobrý den, pane řediteli.“

No vida, aspoň ten úchyl ví, že to tady řediteluje.

„Vy jste předsedou loveckého klubu, že ano, pane Vojkovi.“
Chvilku bylo ticho, než řekl:

„Ano, to jsem. Chcete se přihlásit?“

„Ne, to ne. Potřeboval bych drobnou službu.“

„Vy myslíte...“

„Abyste si udělal lov.“

„Prosím?“

„Lov na psa. V Chincoteague.“

„Teď si nejsem jist, jestli vám rozumím, pane řediteli.“

„Utekl mi pes a mám podezření na vzteklinu. Tak ho potřebuji odstřelit dřív, než udělá nějaký průser.“

„No, ale... zaprvé ve městě my střílet nemůžeme a...“

„V Chincoteague žije jen samej odpad. Sračky. Neproduktivní ztracený existence. Bezdomáči, feťáci. Když nějaký ubudou, tím líp.“

„Pořád je to ale město, pane řediteli.“

„Tak až toho psa dostanete, tak ho přetáhnete někam do lesa, ne?“

„No...“

„Vlastně ne. Musíte ho doručit mně. Chtěl bych mu pak vystrojit pohřeb. Manželka, znáte to.“

Opět ticho na lince.

„Fakt bych to nutně potřeboval. Je to problém?“

„No... tedy jako... musel bych to probrat s výborem.“

„Tak to proberte. A hlavně rychle. Dřív, než ta bestie zdrhne někam jinam. Posílám vám jeho fotku. A na obojku má nápis Faraon.“

„Aha...“

„A jen pro vaši informaci, když už vás mám na lince, zrovna včera nám sem dodali jednu seržantku z námořnictva. Mají podezření, že je špionka. Takže bysme vás tu potřebovali. To víte, holka z námořní pěchoty, to bude hodně tvrdý oříšek. Proto na ni potřebujem tvrdýho chlapa, který to z ní dostane.“

„Jo... jis-jistě,“ ozval se koktavě Vojkovic. „To bych asi zvládl.“

„Počítám s váma, pane Vojkovic.“

„Možná bysme ani ve výboru o tom lovu hlasovat nemuseli.“

„Taky si myslím. Tak sebou mrskněte.“

„Jo, dám vám vědět.“

„Dík.“

16.

Faraon opatrně přeběhl ulici Desoto ve vilové čtvrti Morell Park a blížil se k brance do zahrady domu číslo 82, kde dřív pobýval a kde by měla nyní být jeho milovaná panička. Očichal domovní schránku na plotě. Její božské feromony mu slastně projely celým tělem a tak stál s čumákem přitisknutým k tomu plechu snad půl minuty.

Pak pořádně očichal i chodník dole u branky, kudy kráčely její božské nohy. Potom zvedl čenich do výšky. Pak zpátky dolů k chodníku. Prošel asi pět metrů po jejích stopách a pak se vrátil k brance. Stopy vedoucí od branky byly čerstvější než ty, co vedly domů. Panička není doma. To ho sice zklamalo, ale rozhodně to nemínil vzdát, když už se dostal až sem. Lehl si před branku a rozhodl se, že počká. Položil si hlavu na přední tlapy a pozoroval ulici.

Pak si všiml, že z poštovních schránek netrčí ven noviny. To znamená, že je víkend, a na víkend panička s pánem jezdí do svého letního bytu ve Woodberry. Postavil se na všechny čtyři. Ví, kde je Woodberry, a ví, jak se tam dostat. Rozběhl se ulicí do kopce.

17.

Zahradní slavnost se konala v areálu Padillova letního sídla ve Woodberry, kousek za zoologickou zahradou. Kýčovitá stavba se čtyřmi věžičkami a barokním vstupem kolem sebe měla rozlehlou zahradu se dvěma altány. Jeden kávový s renesančními sloupy a druhý hudební, s pagodovitou střechou na intarzovaných dřevěných hranolech, do něhož by se vešla celá Marylandská filharmonie. Naplno už jelo také šest grilů, kolem nichž kmitalo dvanáct lidí z cateringu a dalších šest mělo na starost pití, přinášené z chlazených boxů umístěných před budovou.

Padilla byl absolutně bez nálady. Když ale viděl tu baltimorskou honoraci, z níž tři čtvrtiny byly pro jeho byznys velice důležité figury, musel se překonat a tvářit se, že je ten nejšťastnější chlap pod sluncem, které pomalu zapadalo za panorama města.

Šéf baltimorské radnice Ron Mitchell (ujížděl na mladých křepelkách, ať už pečených na talíři, nebo těch v Padillově podniku ve vířivce) mu představil svou choť, jejíž objem by mohl soutěžit s dvousetlitrovým vinným sudem. Šlo opravdu o baltimorský výkvět.

Senátor Downer (tentokrát naštěstí bez vetřelcovského převleku – bez chapadel a tykadel), Mike Beolf, šéf newyorské burzy, který i se svou ženou rád navštěvoval swingers párty konané ve WetStar každou středu a pátek, investiční náměstek Marylandské banky (ten k Padillovi nechodil, zato tam chodil jeho dvacetiletý syn a ten si vždy přál ženu nad padesát s tím, že ji oslovoval „matko“ a chtěl po ní, aby ho zaučila a zbavila panictví, které předtím už snad stokrát ztratil). Kenneth Howard, primář psychiatrie Hopkinsovy nemocnice, který navštěvoval Padillovy výtvarné ateliery, kde se malovalo na nahá ženská těla, zástupce ředitele baltimorské pobočky FBI Terrence Jarmush s manželkou (ten zase po-

žadoval, aby mu připravili holku v dupačkách, s dudlíkem v puse a plínkou v kalhotkách, aby ji mohl počuranou přebalovat – plínku si pak většinou i odnesl) a spousta dalších velice vlivných osobností, důležitých pro to, aby Baltimore jako město fungovalo.

Starosta Guillen s manželkou Cristinou (samozřejmě ne- tušil, že jeho žena si oblíbila *Magic Holes*, ale ne ze strany zákazníků, nýbrž ze strany personálu), Winnifred Atkinsová z Maryland TV (té dodával eskortem mladé zajíčky až do bytu). Ta Padilla teď dost rozhodila, protože měla barvu i délku vlasů úplně stejnou jako Faraonova srst, což mu znovu připomnělo zasranou situaci, v níž se nachází.

Podal si ruku s Jonem Marshem z magistrátu a ten ho ujistil, že jeho žádosti o stavební povolení na kasino na Monroe Street bude určitě vyhověno, i když nějací místní debilové sehnali dva a půl tisíce podpisů pod petici proti tomu. Moc ho ale nevnímal. Koutkem oka zahlédl svou ženu, jak pod košatým ořechem živě diskutuje s dalšími třemi načančanými dámami, každá se šampuskou v ruce. Najednou se rozřehtaly, až se lámaly v pase. Jedna z nich dokonce sklenici upustila. Padilla nechápal, jak někdo může mít tak skvělou náladu, když svět se pomalu řítí do víru apokalypsy. Alespoň ten jeho.

Na rameni ucítil čísi ruku. Otočil se. Gojko Mitrovič, organizátor humanitární pomoci pro drogově závislé, v případě, že jim došly drogy, jak vždy ironicky říkal. Jeho distribuční síť zahrnovala Baltimore, Washington a Philadelphii. Dál na sever až po New York to pak přepustil Tonymu Mrazskovi, kterého tady Padilla taky zahlédl.

„Tak co, řediteli? Všechno v pohodě?“ rozšklebil se na něj a plácl ho po zádech.

„Jo, v poho. Ale mohlo by být líp.“

„Seš nějakej přešlej. Problémy?“

„Hovno, jenom na mě něco leze.“

„Si dej panáka, ne?“

„Zrovna se chystám,“ zavrčel Padilla a namířil si to k jednomu z barů.

A pak to zahlídl. Pískově hnědý pohyb nad plotem. Dopadlo to na všechny čtyři. Nevěřil, že by se na něj konečně usmálo takové štěstí. Že nějaký bůh spravedlnosti zastavil apokalypsu těsně před její explozí a seslal mu z nebe záchranu. Faraona.

Pes se otřepal, rozhlídl se kolem a pak si to neomylně zamířil k paničce. Padilla neváhal ani chvíli a rychlými kroky zamířil do domu, do své pracovny. Po cestě se ho snažil zastavit soudce vrchního soudu, ale rázně ho odstrčil a hnal se dál do dveří.

Faraon se zatím dostal až ke Carle a radostí si mohl ocas ukrotit. Poskakoval kolem ní jako zběsilý a její přítelkyně raději poodešly o pár kroků dál, aby jim nevyrazil skleničky z rukou. Carla tu svou odhodila do trávy, klekla si a Faraona objala. Skoro ji povalil. Políbila ho na temeno hlavy a z očí jí tekly slzy.

„Já věděla, že se vrátíš, miláčku.“

18.

Padilla vyšel z domu a zamířil přímo ke své skotačící manželce a stejně skotačícímu Faraonovi. Když byl od nich asi na pět kroků, pes si ho všiml a pomalu se k němu rozběhl. Padilla vytáhl z kapsy glocka, namířil zvířeti mezi oči a stiskl spoušť.

Jednou, dvakrát.

Ozvaly se výkřiky zděšení a ženské hysterické ječení. Čtyřicetkilové psí tělo se bezvládně svezlo k jeho nohám. Padillova žena se stejně bezvládně skácela pod ořech.

„Klid... klid!“ začal Padilla volat kolem sebe. „Musel jsem ho utratit. Byl opravdu nebezpečný. Strašně nebezpečný. Po-

kračujem, nic se neděje. A odnese je oba do domu,“ otočil se na dva číšníky u grilu.

19.

Carla Padillová se probrala asi za půl hodiny u sebe v ložnici a chvílku jí trvalo, než si uvědomila, co se stalo. Ještě asi deset minut neschopna pohybu jen tak ležela s očima upřenými do stropu a přemýšlela o tom, jak je ten svět nespravedlivý a krutý. Pak pomalu vstala, otevřela zásuvku prádelníku a zpod ručníků vytáhla Berettu 96 s povrchovou úpravou Inox a devítimilimetrovými náboji Luger. Pak si před zrcadlem upravila vlasy. Pistoli strčila do malé kabelky a vyšla rázným krokem ven.

Padilla se zrovna rozšafně bavil s Frankem Topranem, ředitelem zdravotní pojišťovny, a evidentně měl skvělou náladu. Carla jim do toho vlítla.

„Proč jsi to udělal, ty hajzle?!“ zavrčela na Padillu.

Topran pochopil situaci a vzdálil se.

„Pročs to kurva udělal?“ vyštekla znova a podstatně hlasitěji.

Několik lidí kolem se přestalo bavit a stočilo k nim své pohledy.

„Ale miláčku,“ řekl Padilla a snažil se ji vzít za loket a odvést.

Vyškubla se mu.

„Nesahej na mě, ty vrahu.“

„Ale vždyť víš. Předpověděla mi to umělá inteligence. Vlastně to byla... musel jsem to udělat,“ snažil se jí sdělit co nejsmířlivěji. „Bylo přece jasně řečeno, že jediné, co mě v tomto roce ohrožuje na životě, je pes. A byl to jediný pes v mé blízkosti. Musel jsem to udělat. Musel jsem tu kletbu zvrátit. Teď je ten pes po smrti, takže mě už neohrožuje.“

„Blbost, debile. Žádnou kletbu jsi nezvrátil. Kletba je kletba.“

„Zvrátil.“

„Hovno!“

„Pes je po smrti,“ zkonstatoval klidným hlasem Padilla.

„Jenže tě ohrožuje i po smrti.“

Carla vytáhla berettu, namířila mezi jeho oči a stiskla spoušť.

ROMAN BUREŠ (* 1975)

Rodák z Kladna, který si rád plní sny. Kromě psaní patří mezi jeho vášně cestování a bojové sporty, jimž se intenzivně věnuje. Do vod fantastiky vstoupil jako autor originálně pojatou sci-fi trilogií *Propast času* (2015–2018), kde si v komplexním příběhu pohrává s poruchou času, která umožní, aby místně došlo k prolínání časových údobí, přičemž těží z technologické i sociální různorodosti a staví před hlavní hrdinku neobvyklé problémy i konflikty.

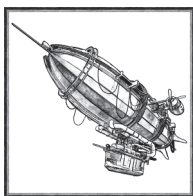
V mezidobí se věnoval i povídkové tvorbě, publikované zejména v trojici antologií pod taktovkou editorského dua Hokr & Kyša *Ve stínu...* (2017–2019). Ve *Ve stínu říše* (2017) se prezentoval povídkou *O lidském dobytku z období nacismu*, která se stala inspirací pro román *Inferium* (2019). Nacisty se hemží i následující román *Říše* (2020), kde Německo vyhrálo druhou světovou válku. Oproti tomu autorovo zatím poslední dílo *Planeta idiotů* (2021) zavádí čtenáře do budoucnosti, kde lidi o svobodnou vůli okrádá plíživá a pozvolná, ale o to nebezpečnější apokalypsa.

Neffi je jednou z postav *Propasti času* a následující povídka je prequelem k celé trilogii.

NEFFI

1.

150 DNŮ DO VELKÉ CESTY



Neffi vyběhl travnatý pahorek, zavětřil a nastražil uši. Ucítil pach kouře a krve, zaslechl řinčení zbraní. Neslo se to kilometry daleko. Jedni idioti se řezali s jinými idioty.

A ti dva, kráčejíci dole po cestě, se k té idiotské sešlosti nepochybně hodlají přidat.

„Hej,“ křikl na něj ork. „Pojď s námi!“

Jeho kamarád kyklop si položil kyj a napil se z vaku.

„Chop-ped-Pork si to rozdává s Anal-gaepem!“

Jací imbecilové si dají taková jména? napadlo Neffiho. Není tohle staré Řecko?

„Přidáme se k tomu, kdo dá víc,“ mrknul na něj velkým okem kyklop. „Takovej macek jako ty by se hodil.“

„Nemám zájem,“ zamračil se Neffi a na zdůraznění svých slov dupl kopytem.

Ork cosi zabručel a oba se dali znovu do chůze.

Neffi seběhl pahorek a klusal podél potoka, slunce příjemně hrálo a cvrčci cvrlikali. Konečně *ji* ucítil. Se zavřenýma očima tu vůni nasál. Necítil jednu, ale rovnou dvě! Přidal do kroku a cválal, až se otrásala země.

Potok obtékal travnatý ostrov s letitou vrbou. V jejím stínu seděly dvě nymfy, jedna česala vlasy druhé. Měly světlou kůži a evropské, pravděpodobně středomořské rysy. Byly si natolik podobné, že se muselo jednat o sestry.

„Kentaur!“ vyjekla první a překvapeně si zakryla ústa. Dál však seděla zády opřená o svoji sestru, nohy mírně rozkročené, mokré roucho se jí lepilo na kůži a spíše její vnady umocňovalo.

Neffi vběhl do potoka a rozstříkl vodu.

Zastavil metr od nich, až se kopyta zaryla do měkké půdy. Nymfy si ho fascinovaně prohlížely. Pak jejich mandlové oči sjely po jeho těle dolů. Obě se sehnuly, aby lépe viděly. Očekávaly obří koňský pyj, visící z předkožky...

Zatvářily se zklamaně.

„Jsi Neffi?“ zeptala se ta první. „Ten, co nám psal?“

„Neffi Roztahovač,“ založil si svalnaté pracky na hrudi. Současně však cítil, jak rudne.

„Na roztahovače teda nevypadáš,“ pronesla zklamaně ta druhá a opět se sehnula, aby se mu podívala pod břicho.

„Další, co jenom slibuje,“ posteskla si její sestra.

„No, tak možná budu potřebovat trochu pomoci.“ Neffi se snažil, aby si jeho dunivý hlas zachoval důstojnost.

Ta první si vyhrnula mokré roucho a odhalila klín. Její sestra ji popadla pod kolena a zeptala se: „Svežeš nás?“

Neffimu do zorného pole vletěla maličká víla. „Nerada ruším, ale máš schůzku.“

„To si děláš prdel!“ pronesla nymfa s roztaženýma nohama.

„To už je pět?“ podivil se Neffi.

Víla přikývla. Pak se ohlédla po nymfách. „Mám tě přeobjednat?“

„Ne, končím.“

Než zmizel, ještě zaslechl posměšný dívčí hlas: „Prej Roztahovač!“

Neffi si sundal čepičku. Sedl si na kraj lůžka a promnul si obličej. Promarněný den...

Rozhlédl se po lese, který ho obklopoval. Vítr šuměl v korunách, ve vzduchu vonělo jehličí a mokrá půda, po jednom kmeni se škrábala veverka. Aspoň tušil, že je to veverka.

„Vypni to.“

Les zmizel a Neffiho obklopily holé šedé zdi.

„Volá terapeut Lao,“ oznámil mu byt.

Neffi otočil ruku hřbetem dolů a v duchu zadal povel.

Implantát zobrazil Laovu hlavu visící kousek nad Neffiho dlaní.

„Rád vás opět vidím, Wangu,“ usmíval se terapeut.

Jeho virtuální pseudonym *Neffi* pochopitelně v reálném světě nikdo neznal.

„Já vás také, Lao. Jak se daří květinám?“

Lao mu začal vyprávět o pěstování, zalévání a hnojení. Neffi ho poslouchal na půl ucha, tyhle zdvořilostní úvody nesnášel, bez nich však byla konverzace nemyslitelná. Znal toho člověka skoro rok, ale nic o něm nevěděl. Mohlo mu být čtyřicet nebo klidně dvě stě. A také to člověk vůbec být nemusel, možná se jednalo o věžovou UI.

Lao konečně dokončil výklad o pokojových rostlinách a zeptal se, zda Neffi v uplynulém týdnu nějak pokročil. Pěstování kyttek byla podivná, avšak přijatelná výstřednost; to, po čem prahl Neffi, bylo považováno za deviaci.

„Byl jsem kentaur.“

„A?“ domáhal se Lao podrobností. Pohodlně se u toho usadil s rukama sepjatýma pod bradou.

„Nic.“

„Vůbec nic?“

„Zkusil jsem ojet nymfy, najády, jednu mořskou pannu, i když tam se jednalo jen o orál...“

„A přitom jste...“

„Taky trpasličí lesní žínku,“ pokračoval Neffi. „Jednu orkyň, a dokonce i laň.“

„Laň?“ podivil se Lao.

„Ano, laň. Samici od jelena. Napadlo mě, že když jsem napůl kůň, že to půjde.“

„A erekce se nedostavila?“

„Lehký záchvěv u těch nymf,“ přiznal Neffi. „Ale myslím, že by z toho stejně nic nebylo.“

Nymfy mohly být ve skutečnosti dva znudění dědci. Nikoho to pochopitelně netrápilo – světy Virtu byly reálnější než realita – jen Neffi to z nějakého důvodu nedokázal dostat z hlavy.

Švihl zápěstím a hodil Laovu hlavu na jednu ze stěn, kam se promítl jeho obraz. Terapie pokračovala další hodinu.

Populace ve věžích už se nemusela bát nemocí, každý obyvatel měl krev bohatou na nanoboty, kteří si dokázali poradit prakticky se vším. Člověk si mohl nechat vypěstovat orgány, a pokud o to stál, mohl žít stovky let. Lidé většinou umírali po dvou stoletích čistě proto, že ztratili o život zájem. I psychické nemoci se daly vyřešit zásahem do DNA. Jenže pak tu byly společensky nepřijatelné deviace trápící jinak zdravé jedince, se kterými si lidské ani umělé mozky nevěděly rady.

Lao (nebo to, co se za jeho tvář skrývá) je však skvělý psycholog. Na konci terapie Neffi málem uvěřil, že toužit po skutečném tělesném styku je nechutnost. Že akt doprovázejí pachy a lepkavé šťávy, o které rozhodně nestojí. Že je to nesmírně trapné a že reálný sex je v podstatě ponižující pro všechny zúčastněné strany. Kdo by si v tom chtěl máčet obličej nebo se třít o cizí zpocené tělo, když je ve Virtu všechno tak čisté a intenzivní? Reálné orgasmy jsou jen slabým odvarrem těch, které člověk zažije ve virtuálním těle muže, ženy či mytické bytosti.

Rozloučili se zdvořilostními větami a Laovým ujištěním, že Neffi za nic nemůže. Stěna zešedla.

„Mám připravit večeři?“ zeptal se byt.

„Ne,“ řekl Neffi tiše s pohledem na prázdnou zeď. „Neotravuj.“

Horká slaná kůže naprosto cizí ženy... její tělesné pachy, vůně jejího přirození, chuť poševního sekretu... taková od-pornost!

Tak proč ho to vzrušuje?

Nešťastně se zadíval na hrbol v rozkroku a do očí se mu hrnuly slzy studu. Pevně je zavřel a strčil ruku do kalhot. Masturboval a hanbou u toho plakal...

2.

135 DNŮ DO VELKÉ CESTY

Výtah padal a nabíral rychlost. Neffi byl stále lehčí, až na-konec ztratil váhu docela a na sedadle ho držely jen bezpeč-nostní pásy. Neslyšně se řítíl věží. Výtah začal brzdit a on opět dosedl na sedačku.

„Sto patnácté patro,“ oznámil hlas v reproduktoru a dveře se s jemným cinknutím otevřely.

Vydal se nudnou šedou chodbou. Míjel odbočky vedoucí k soukromým bytům a ke křižovatkám do dalších částí věže. 115. patro obývá přes osmnáct tisíc lidí, ale cestou k vyhlíd-ce potkal jen tři.

Osobní setkání se stalo přežitkem. Naprostou zbytečností, která neměla v moderní čínské kultuře odůvodnění. Všech-na setkání, společenské události, sportovní klání, kulturní a adrenalinové prožitky a v neposlední řadě sex se odehrávaly ve Virtu. Umělých světů bylo tolik, kolik stačila lidská fanta-zie vytvořit. A tam, kde jí docházel dech, přiložily pomocnou ruku UI. Postavit na šabloně svět velikosti města trvalo pár dní. Postavit funkční planetu zabralo několik měsíců.

Chodci, které potkal, se drželi pohyblivého zábradlí, jež je vedlo k jejich cílům. Na obličejích měli digitální štíty a byli zcela ponořeni do práce, rozhovorů nebo dvourozměrného

Virtu. Jediný Neffi kráčel středem chodby a díval se na skutečný svět skutečnými očima. Chodit s nezakrytým obličejem sice nebylo vyloženě zakázané, rozhodně to však odporovalo všeobecné slušnosti. Kašlal na to.

Když došel na vyhlídku, zastavil se u skleněné stěny a chvíli si prohlížel džungli pod sebou. Na obzoru zablikal odraz slunečních paprsků na skleněném povrchu věže Che-jüan. Ze vzdálenosti šedesáti kilometrů vypadala nepatrně, avšak byla monstrózní stejně jako ta Kantonská. Všechny věže byly postaveny podle stejného projektu. Proč měnit něco, co dobře funguje? Každá měla tvar komolého kuželu se základnou 2,9 nebo 2,8 kilometru a výškou osm kilometrů. Detaily se lišily, ale důležité bylo, aby prim hrála šťastná čísla. Proto má Kantonská věž 1 088 pater, ve kterých žije 20 580 000 obyvatel; proto žádná věž nemá patro obsahující číslo čtyři.

S rukama sepjatýma za zády se Neffi dal do pomalé chůze. Neujde celých devět kilometrů kolem obvodu věže, bude mu stačit jeho obvyklá polovina, pak se jednou z radiál vrátí k výtahům. Na celé vyhlídce byl sám. Díky nanobotům už člověku nehrozila obezita, proleženiny ani atrofie, spousta lidí tak ztratila o pohyb zájem. Nevycházeli z bytů, když vyloženě nemuseli. Proč se namáhat a potit se, když můžete plavat v oceánu s delfíny nebo hrát s kamarády fotbálek na vyprodané Maracaná? Proč zírat na nehybnou přírodu za sklem, když se můžete procházet po Marsu? I pohyb ve Virtu vyplavil do těla endorfin a způsobil příjemnou únavu, tak proč se namáhat v realitě?

Neffi měl naopak procházky rád; užíval si pohled na reálný svět obklopující věž. Byl prostě podivín.

Objevilo se moře. Šedá masa vody ubíhající do nekonečna. Devadesát kilometrů tímto směrem stojí ostrov věže Chuej-Čou, kterou před mořem chrání dvacetimetrové hráze. A ani ty nestačí při tajfunu stupně šest. Vidět byla pouze z horních pater při výjimečné viditelnosti.

Neffi zadumaně kráčet s pohledem upřeným ven. Pak se podíval před sebe a spatřil tu osobu.

Zjevila se za ohybem pravotočivé chodby. Seděla na lavici. Na tu vzdálenost nepoznal, jakého je pohlaví; stejně jako on na sobě měla hedvábné hanfu rozdělené širokým pásem. Vyjít do ulic věže jinak než v tradičním oděvu by byla společenská i kariérní sebevražda. Nepoznal ani, zda má na obličej digitální štít, nebo jestli se kochá výhledem. Ale Neffihů zaujalo už jen to, že tu sedí. Volnou chůzí se k ní blížil.

Štít neměla a byla to žena. Či spíše dívka. Pravda, mohlo by jí být šedesát a Neffih by to nepoznal. Otočila hlavu a podívala se na něj, pak se odvrátila a zase se zadívala skrz skleněnou stěnu.

Jak se k ní blížil, začal být nervózní. Cítil, jak mu v hrudi duní srdce. Má dělat, že ji nevidí, nebo jí má popřát hezký den? Když došel na deset kroků, opět se k němu otočila. A usmála se. Neffih na místě zkoprněl.

Připadala mu krásná. Nádherná!

Lehce se uklonil: „Přeji hezké odpoledne, madam.“

Vstala a též se uklonila: „I tobě, pane.“

Neffih netušil, jak pokračovat, a tak jen stál a přitrouble se usmíval. Ve společnosti, kde se lidé osobně stýkali jen výjimečně, existoval složitý protokol pro konverzaci i pro pohyby. Ale už jen tím, že se potkali zcela neplánovaně s odkrytými obličejí, tento protokol poslali k čertu.

Dívka se zase posadila. Vyložil si to jako signál k odchodu, ale ona promluvila: „Je těžko uvěřitelné, že tam před pěti sty lety byla pevnina.“

Neffih se opět zadíval ven na mořskou hladinu. „Ehm, ano. Města, silnice... a tak.“

„Jmenuji se Ming-Mei.“ Další hrubé porušení protokolu.

Neffih si později uvědomil, že přesně v tomto okamžiku se do té rebelky zamiloval. Její otec vybral trefné jméno. Ming-Mei – inteligentní a krásná.

„Jsem Kao Wang.“

„Posadte se,“ ukázala vedle sebe. „A pojďte si povídat.“

3.

120 DNŮ DO VELKÉ CESTY

Jednou měsíčně Neffi navštěvoval otce. Musel, nedalo se tomu vyhnout.

Zlatá, deset metrů vysoká brána se za ním tiše zavřela a Neffi se vydal přes velikášské nádvoří k paláci. Jeho sandály pleskaly o mramor a hedvábné hanfu ševelilo. Vybral rodové rudé a žluté odstíny, s drakem vyšitým na zádech. Klidným důstojným krokem a s rukama zastrčenýma do rukávů kráčel k monstróznímu schodišti. Nepochyboval, že ho otec sleduje. U paty schodiště se zastavil a poklonil se. Nejen otci a jeho předkům, ale také funkci, kterou zastával. Vykročil, opět pomalu a důstojně. Mohutné rudé sloupy podpíraly střechu s tradičními vzhůru obrácenými rohy. Nad prvním podlažím stála další dvě. Když vešel do jejich stínu, v přítmí cosi zaskřípělo. Jako ostří nože drhnoucí o brousek.

Podíval se tím směrem. Drak zvedl hlavu a zadíval se mu do očí. Byl obrovitý, tuny svaloviny obalené ocelovými šupinami. Drak se zvedl na všechny čtyři a kolébavou chůzí se k němu vydal, ocas táhl za sebou a od šupin tu tam odlétla jiskra. Neffi klidně stál, obličej bez výrazu. S každým krokem se země otrásla. Drak se zastavil pár metrů od něj, s rohatou hlavou těsně pod stropem. Celé atrium mu bylo postavené na míru. Hlava se sehnula a zblízka si ho prohlédla. Pak si otcův bezpečnostní systém odfrkl a Neffiho ovanul rozžhavený dech.

„Vítej, Long Kao Wangu,“ zaburácel a Neffi zahlédl v hloubi jeho hrdla pekelnou výheň, kterou by ho mohl v okamžiku zpopelnit.

Zabít ho nemohl, ale bolelo by to?

Pokud k tomu nedala oběť notářsky ověřený souhlas, nebylo ve Virtu technicky možné působit bolest. Ale Neffi nepochyboval, že tuhle překážku – stejně jako mnoho jiných – dokázal otec obejít. Bolelo by to kurevsky! Pravděpodobně víc než v realitě.

Křídla vrat zdobená vyřezávanými draky se otevřela. Otce našel v trůnním sále, seděl za megalomanským vyřezávaným stolem a úřadoval. Měl otevřené tři terminály, na kterých přejížděly grafy a čísla, nad stolem se vznášely holografické hlavy jeho tajemníků.

„Synu!“

„Rád tě vidím, otče,“ uklonil se Neffi.

„Dáš si čaj?“

„Bude mi potěšením, pane,“ odpověděl Neffi a v duchu se obrnil před zdoluhavým čajovým obřadem, který bude provádět otcova virtuální konkubína.

Návštěvy trvaly vždy hodinu a odvíjely se podle stejného scénáře. Neffi trpělivě zodpovídal otázky. Jako první otce zajímalo vzdělávání, jak prospívá v psychologii a v umění vládnout. Také chtěl vědět, jak se ujímá Neffiho nejnovější implantovaný čip a zda už ho umí ovládat.

Čip obsahoval téměř kompletní vědění lidstva. Neffi o něj nijak nestál. Jenom se s ním naučit zacházet trvalo celé roky, ale otec viděl jeho budoucnost jasně – jednou ho nahradí v křesle Politbyra. A tam musí být člověk vševěd, alespoň teoreticky. Bylo jedno, že vše podstatné vymyslely umělé inteligence, vládli lidé, kteří drželi UI na elektronických řetězech. Kdyby jim je sejmuli a nechali UI plně rozkvést, svět by byl možná lepším místem, ale lidé by se stali bezmocnými dětmi.

Otec patřil k nejmocnějším mužům Kantonské věže a jako takový si vymohl ne jedno, ale rovnou dvě povolení pro potomka. O čtyřicet let starší bratr udělal vědeckou kariéru

coby uznávaný psychonaut. I dárkyně vajíčka, kterou Neffi nikdy nepotkal, byla vznešená – dcera dalšího člena Politbyra. Od Neffiho se tedy očekávaly jen ty nejvyšší mety.

A jeho přitom vládnutí k smrti nudilo. Rád kreslil (opravdovým uhlem na skutečný papír), rád budoval světy. Zajímala ho antropologie a historie, zejména doba Kolapsu a pád říší zlatého věku – USA, EU a Velké Číny.

„Pomáhají terapie?“ zeptal se otec a decentně upil z kalíšku dynastie Ming.

Samozřejmě o jeho deviaci věděl. Ten muž věděl o všem.

Když bylo Neffimu čtrnáct, postavil si první svět – dokonalou kopii věže. Jen s tím rozdílem, že se na chodbách mohl nosit jen horní díl hanfu. Zakrývat si genitálie prostě bylo v tomto světě nepřijatelné. A místo pozdravu se souložilo. Zval tam přátele, aniž by věděl, co jsou vlastně zač. Někdo ho udal za znevažování Systému. Byl to malér jako hrom. Otec to sice dokázal ututlat, ale od té doby ho držel pod dozorem. Neffi nepochyboval, že ve všech světech, kam kdy páchl, ho mají na mušce jeho UI.

„Mám svoji slabost pod kontrolou, pane,“ odpověděl podle očekávání Neffi. „Pan Lao je skvělý terapeut.“

„To rád slyším. Až nadejde čas, najdu ti manželku.“

Což nutně neznamenalo, že ji Neffi někdy potká. Ať už v reálu, nebo ve Virtu.

„Blíží se to,“ poznamenal otec.

„Ano, zbývají tři měsíce. Je to vzrušující,“ odpověděl Neffi neutrálním tónem.

Měl chuť podotknout, že je to kravina. Že z Velké cesty nic jiného než průser nekouká.

Ale pochopitelně mlčel.

4.

119 DNŮ DO VELKÉ CESTY

Druhý den se opět setkal s Ming-Mei. Čekala na něj na obvyklém místě na vyhlídce. Viděli se už potřetí, což z ní dělalo osobu, se kterou se v realitě setkal nejčastěji. S otcem se viděl jen dvakrát, z toho jednou jako batole. Bylo jí šestadvacet, o pouhých pět let starší než on!

Povídali si a smáli se spolu – decentně, jak povolují konvence. Mluvili o všem možném.

To odpoledne Ming-Mei poprvé zmínila Velkou cestu. Neřekla to přímo, ale Neffi měl dojem, že o ní mluví s obavami.

Což nebylo jenom tabu, bylo to přímo nebezpečné.

Jednou se ve Virtu setkal s hovorným chlapíkem, který se o Cestě vyjádřil vysloveně kriticky. Druhý den jeho pseudonym zmizel z celého Virtu. Neffi už ho nikdy neviděl.

„Bude to zajímavé,“ podotkla Ming-Mei. „Panenská Země... Celou planetu budeme mít pro sebe.“

Tak úplně panenská nebude, pomyslel si Neffi.

Ve východní Africe se budou potloukat velmi mladí homo sapiens. Je poměrně jasné, jaký osud je potká.

„Nenapadá tě někdy, co by se stalo, kdyby nás to odpinklo jinak?“

Odpinklo. Neffi ta její nekonvenční slovíčka miloval.

„Neodpinkne nás to. Vždyť na Cestě se pracuje celé století. Propočty dělají nejlepší vědci i umělé inteligence.“

O Velké cestě bylo rozhodnuto celé roky před tím, než se oba narodili. Jich se na názor nikdo neptal. Ani těch milionů divochů, kteří na téhle verzi Země zůstanou.

„Já vím, ale přesto... mám z toho mrazení,“ řekla tiše a uchopila ho za ruku. Jen tak nesměle se dotkla prsty jeho dlaně.

Neffiho to okamžitě vzrušilo.

Poprvé v životě se dotýká živého člověka! Dokonce krásné dívky!

Znepokojeně přehodil nohu přes nohu, bál se, že z toho ejakuluje. Ming-Mei – vyrušená tím pohybem – ho zase pustila.

„Co když se neprobudíme sto dvacet tisíc let v minulosti, ale třeba jenom tisíc? Nebo jen pět set, v chaosu Kolapsu?“

„Takhle bys neměla mluvit,“ upozornil ji. „Máme výkonné urychlovače. Naše kolektivní vědomí je nejsilnější v celé historii lidstva. Vše dopadne dobře.“

Mluvil naléhavým tónem, nechtěl, aby v tom rozhovoru pokračovala.

Pravděpodobně si to uvědomila i ona, protože se omluvně usmála. „Věřím v Systém!“ řekla rozhodně, jako by je někdo poslouchal. Což se možná skutečně dělo.

Potom se rozzářila nad novým nápadem: „Pojď si zasouložit!“

Neffiho srdce poskočilo do krku. Nahlas polykal, aby ho dostal zase zpátky. Erekcce byla na svém životním vrcholu. Měl co dělat, aby se nezačal kroutit a třít o látku kalhot.

„To je... skvělý nápad!“

Odjedou rovnou spolu? Nebo jí řekne svoji adresu? A je to vůbec povolené? Návštěvy se domlouvaly celé měsíce dopředu a vždy pro ně byl pádný důvod. Ale nikdy neslyšel, že by spontánní návštěva byla zakázaná. Nebo soulož, když na to přijde. To bylo tak nechutné, že pravděpodobně nikdo nepředpokládal, že by se k ní někdo snížil.

Ming-Mei nadšeně vyskočila. Protokol velel, aby vstal i Neffi. Váhavě tak učinil a sepjatýma rukama si kryl klín.

„Posílám ti adresu,“ špitla dívka.

V Neffiho uchu to lehce píplo, když adresa dorazila. A jeho srdce pokleslo. A nejen srdce...

Samozřejmě nebudeme šukat v reálu! nadával si. *Snad sis nemyslel, že by se chtěla mazlit s tvým žilnatým pindourem. Že by do sebe nechala stříkat tvoje tělesné tekutiny...*

Oba se uklonili.

„Tak za patnáct minut,“ usmála se Ming-Mei a odkráčela. Pomalu a elegantně, přesto bylo znát, že by se nejradši rozběhla.

Přetížení výtahu tlačilo Neffiho do sedačky. Přemýšlel o příštích minutách a nervozitou se potil. *Nepostaví se mi, to je jasně. Dokonale se znemožním...*

Přesto se v bytě položil na lehátko a nasadil si čepičku.

„Sedm hodin už jsi nejedl,“ upozornil ho byt. „Chceš nakrmit?“

„Dobře,“ hlesl Neffi a zadal adresu.

Bodnutí kanyly s výživou už necítil. Stál na obřím leknínu uprostřed jezera. Zapadající slunce se odráželo od hladiny jako od zrcadla. Uprostřed stál dřevěný altán, jehož záclonky povlávaly v jemném vánku. Za nimi se rýsovala dívčí postava.

„Pojď ke mně,“ špitla Ming-Mei.

A Neffi šel, našlapoval z jednoho leknínu na druhý.

Měl na sobě lehoučký hedvábný župan. Nechtěl jít hned nahý. Jak se blížil, záclonky se odhrnuly. Ming-Mei ležela na široké posteli, opřená o polštáře. Na sobě měla lehoučký průsvitný závoj. Vykukovalo z něj levé ňadro. Měl dojem, že je o něco větší než ve skutečnosti, jinak však byla Ming-Mei naprosto stejná. Její kulatý srdečný obličej a veliké zvědavé oči, dokonce i vlasy měla stejné. Je to ona! Takhle vypadá doopravdy! Sice jsou ve sterilním Virtu, ale blíž realitě se zřejmě nikdy nedostane.

Navíc je to poprvé, kdy bude souložit s někým, o kom ví, jak venku vypadá! To samo o sobě stačilo. Neffiho organismus začal pumpovat krev do těch správných partií.

Rozvázal župan a nechal ho spadnout. Krácel k loži erekcí napřed. Byla pořádná a on na ni byl náležitě hrdý. Nějaký ten centimetr si sice přidal, ale to mu nemůže nikdo vyčítat. Vždyť je Číňan, sakra.

Ming-Mei si ho prohlédla odshora dolů a mlsně se olízla. Odhalila i druhé ňadro. Levou rukou si hrála s bradavkou, pravou vsunula pod závoj mezi stehna.